

Radikal sol politikaların temel perspektiflerine yeni bir bakış için – Eleştiri & Örgütlenme biçimi ve devrimci pratik

Bremen Kollektif

Kapitalist sistemin hızla keskinleşen saldırıları ve sol hareketin güçsüzlüğü nedeniyle birçoğumuzu pençesine alan iktidarsızlığın yanısıra, solcular ve radikal solcular arasında ortaya çıkan umut verici yeni bir hareketlenmenin varlığını da son yıllarda gözlemlemekteyiz. Kapitalizmin olası ve gerçek bir alternatifi sorusu tekrar sesli bir şekilde tartışılmaktadır – ya da en azından bu sorunun tartışılması isteği daha yüksek bir sesle ifade edilmektedir -. Benzer şekilde, hangi somut araçlar ve yöntemlerle kapitalist düzeni aşmak gerçekten mümkün olabilir sorusuna dair tartışma talebi de daha güçlü bir sesle dillendirilmektedir. Bu arayış hareketleri, gittiğimiz her yerde yoldaşlarla yaptığımız tartışmalarda, son yıllarda yayımlanan, strateji üzerine yazılan sayısız makalede ve bu makalelerde dile getirilen, bugüne kadar yürüttüğümüz politikaya dair eleştirilerde ve güncel gelişmelere uygun stratejiler bulma arayışında kendilerini göstermektedirler.

Aşağıdaki mevcut 11 savı bu tartışmaya ve radikal solun yeni doğrultusunu bulma arayışına bir katkı olarak anlıyoruz. Şu ana kadar birçok farklı ideolojik gelenekten (Marksist, Marksist-Leninist, otonom, anarşist, liberter komünist) ve farklı coğrafyalardan (Almanya, Türkiye, İran, Kürdistan) bir araya gelen insanların oluşturduğu küçük bir grubduk. Karşılaşmamız, bizim için olağan olan eylemliliklerde ve Bremen'deki birlik toplantılarında gerçekleşmişti. Bu esnada artan bir şekilde, mevcut toplum içinde somut toplumsal değişimin nasıl görünebileceği ve hangi somut adımların bu iş için gerekli olduğu soruları üzerine tartışmaya başlamıştık. Bugüne kadar yürütmüş olduğumuz politik çalışmalarımızdan ve ayrıca Almanya'daki gerek Alman radikal solda, gerekse göçmen solcularda geleceğe yönelik öngörüsüzlükten kaynaklanan memnuniyetsizlik ortak yanımız oldu. Aramızdaki kendiliğinden gelişigüzel oluşan karşılaşma sabit bir yapıya dönüştü. Kendi deneyimlerimizin yanı sıra başka grupların yayımladığı bazı strateji yazılarını ve tahlillerini beraber okuyup tartıştık.

Bu tartışmalardan aşağıdaki bu savlar ortaya çıkmıştır. Bugünkü politikamıza ve buna mukabil Almanya'da yaşayan radikal solcuların büyük bir kısmının politik hattına dair eleştirimizi bu savlarda ifade etmeye çalıştık. Ayrıca bu tartışmalar, pratiğimiz noktasında hangi somut değişiklikleri zorunlu gördüğümüz sorusuna dair düşüncelerimizi de içermektedir.

Güncel toplumsal gelişmenin tahlili, tartışmamızın ve tartışmanın sonuçları için temel teşkil etse de, savların oluşmasında toplumsal değerlendirmenin pratiğe nasıl bir etki yapacağı ve pratiği değiştirmede somut olarak hangi çıkarımları yapabileceğimiz sorusuna yoğunlaştık. Bunun bir sebebi de strateji üzerine yayımlanmış makalelerde bu somut adımlara dair pek az şey yazılmış olduğuna dair bir kanaatimizin olmasıydı.

Bu savları, bilgeliğin nihai sonuçları olarak! değil, aksine şu ana kadarki tartışma sürecimizin bir özeti olarak algılıyoruz. Yanıttan çok, soru sorduk. Bunu yayımlamaktaki amacımız süregelen tartışmaya katılmak ve benzer noktalarda duran ve benzer soruları tartışan insanlarla ilişkiye geçmektir. Yapacağınız eleştiriler, eklemeler, tartışmaya sunulacak başka katkılar ve tartışma davetleri de bizi bu ölçüde

sevindirecektir.¹ Biz, tartışmayı derinleştirmek için, fikir alışverişlerinin olacağı ve geleceğe yönelik öngörülerin ortaya konacağı toplantılar yapmayı planlıyoruz.

Federal Almanya Cumhuriyeti'nde Devrimci Politika

Devrimci olmayan zamanlarda kitle içinde herhangi devrimci bir pratiğin yürütülemeyeceğinin farkındayız. Buna karşın yine de Federal Almanya toplumunda yürütülen devrimci politika gerçekliğinin, var olan potansiyeli karşılamadığı, (ona denk gelmediği) fikrindeyiz. Bize göre bu durum, radikal solcuların bugüne kadar takip ettikleri politik doğrultu ile de alakalıdır.

Doğrudan devrimci bir gelişim bekleyemesek de bu potansiyelin kendisini geliştirmesi ve bizim daha hazır hale gelebilmemiz noktasında çok daha fazlasını yapabiliriz. Ve bunu, içlerinde toplumun otoriter ve militarist yeniden dizaynının daha önce görülmemiş bir boyutta doruğa çıktığı, giderek daha fazla sayıda insanın, sağ-popülist ve ırkçı ideolojilere yönelmesi gerçekliğine rağmen (ya da tam da bundan dolayı)...

Federal Almanya'da ırkçılık ve milliyetçiğin harekete geçmesi ve geniş tabanlı sosyal hareketlerin yokluğu dikkate alındığında buradaki radikal solcuların yaygın olarak gösterdikleri iki tepki göze çarpar: Toplumdaki gerçek devrimci değişimin olanağını naif ve hayalperest olduğu gerekçesi ile geri çevirmek ve/veya Federal Alman toplumunu tutucu ve değiştirilemez olarak damgalamak. Savlardan ilkinin oluşturan “toplumun potansiyelini tanımak için devrimci politika”, bu algıya ve bunun eleştirisine adanmıştır. Buna ek olarak bizim tahlillerimizin merkezinde, radikal hareketin stratejisizliği ve etkisizliğinin en önemli nedenlerinden birinin onun örgütlenme eksikliği olduğu tespiti bulunmaktadır. Buna uygun olarak ikinci savı oluşturan “toplumsal gücün temeli örgütlenmedir” tespiti, merkezi bir yer işgal etmektedir. Bunu izleyen savlarımızda radikal solun ve aynı zamanda devrimci bir pratiğin olası bir örgütlenmesinin krokisini daha yakından çizmeyi deniyoruz.

Grubumuzu oluşturan yapısallık ve ortak tahlillerimiz nedeniyle, *stratejik düstur olarak enternasyonalizm* bizim için hem organizasyon sürecinin kendisi hem de bizim politikamızın stratejik doğrultusu noktasında önemli bir rol oynamaktadır (3. sav). Bizim önem verdiğimiz pratik konusunu ise “*radikal sol hareketin yeni bir doğrultusu*” savımızda somutlamaya çalışıyoruz. Bunu yaparken 5. savımız olan “*hayatı dahil etmek*” ile toplumu değiştirmenin stratejisi olarak radikal sol projelerin inşası ve yayılmasının bizim bakış açımıza göre ne ölçüde anlamlı olduğu sorusunu daha yakından ele alıyoruz. 6. savımız olan “*alt kültürden dışarı*”da, radikal sol hareketin sık sık alt kültür çerçevesinde, benmerkezci ve kimlik odaklı olan doğrultusunun eleştirisine ve bunun, neden on yıllardan beridir süregelen çeşitli eleştirilere rağmen değişmediği sorununa odaklanıyoruz.

7. savımızı oluşturan “*neo-liberal değerler yerine özgürleşmeci kültür*”de, devrimci bir hayat pratiği yani özgürleşmeci bir kültürün geliştirilmesi sorununa dair düşüncelerimiz 6.sava eklenmektedir. Radikal solun geniş bir kısmında, 1990'lı yıllarda yaşanan sol hareketin yenilgisi ile birlikte kapitalizmin gerçek alternatifleri tartışması da geri plana itilmişti. 8. savımız olan “*alternatifleri edinim ve yayım*”da biz, mümkün

¹ Bir soru ya da kendi yazılarımız hakkında çalışıldığını dair kısa bir geri bildirim de bizi sevindirir. Biz maalesef bunu yapamadık. Öyle ki yazıları bize ilham veren gruplar ancak yaklaşık bir yıl sonra bizden bir geri bildirim aldılar. Karşılıklı birbirine doğru hareketlenme çerçevesinde yapılacak kişisel buluşmalar daha uygun olacak ve muhtemelen strateji yazılarının yayımlanmasına yapılacak daha anlamlı ve daha değerli katkılar olurlar.

ve alternatif toplumsal modeller konusu etrafında dönen soruları ve model arayışlarını neden radikal sol politikanın merkezi bir unsuru olarak gördüğümüzü açıklıyoruz. Bizim için hem alternatif toplum modelleri arayışında hem de pratiğimizi ve stratejimizi belirlemek noktasında devrimci teoriler ile derinlemesine bir muhasebe önemli bir rol oynamaktadır.

Yalnız bu olurken, kendisini şu anda da yeniden güçlü bir biçimde gösteren, sadece tek bir kapalı teorik yapıya başvurmak ve geçmişte yapılmış siper savaşlarını maddi bir zorunluluk olmadan tekrarlamak gibi bir eğilim ortaya çıkmaktadır. Bu sebeble 9. savımızda *teoriler ile ilişkilenmeyi ve devrimci teori geleneğini* tartışıyoruz. Sonuç olarak 10. savda hem örgütlü radikal sol bir hareketin içindeki temel unsurlardan biri olarak, hem de uzun vadede akademiler manasında aşağıdan yukarıya alternatif bir eğitim sisteminin inşası çerçevesinde eğitimin önemi hakkında konuşuyoruz. Bizim savlarımızda ifade edilen eleştiri ve radikal sol politikanın temelli bir şekilde değiştirilmesine dair betimlenen zorunluluk yeni bir şey olmamasına rağmen bugüne kadar bizim politikamızda samimi bir değişiklik olmamıştır. Bundan dolayı *bizim şu ana kadarki pratiğimizin alışmışlıklarından bilinçli bir kopuş gerekmektedir* şeklindeki 11. ve son savımızda, ifade edilen eleştirilemizin, strateji yazılarımızın ve tartışma sonuçlarının yalnızca kağıttan kaplanlar olarak kalmalarından nasıl kaçınabileceğimiz, aksine bunların değiştirilen bir pratik içinde kendilerine nasıl yer bulabilecekleri soruları merkezi bir yerde durmaktadır.

Savlarımızı açıklamaya başlamadan önce bu noktada çeşitli 'ezen-ezilen ilişki biçimleri'² nin anlamı sorusuna dair kısa bir değiniyi öne çekmek istiyoruz. Bunu yapmayı, bizim için zaruri göründü çünkü, biz savlarımız içinde sık sık diğer ezen-ezilen ilişki biçimlerini açıkça belirtmeksizin, "kapitalizme karşı mücadele" ya da "egemen kapitalist sistem" gibi ifadeleri kullanmaktayız. Şayet biz bu 11 savımız içinde özel olarak ataerki ve ırkçı yapılara karşı mücadele konusuna toplamda, gerçekten de olması gerekenden daha az değiniyorsak bu, bu konularda bir aciliyet görmediğimiz ya da bunları ikincil gördüğümüz manasına gelmemektedir. Bu konudaki görüşümüz daha ziyade şudur: Toplumdaki egemenlik ilişkileri, (kendiliğinden) sermaye ilişkilerinin içinde erimez ve sermaye ilişkilerinin aşılması ile de bütün ezen-ezilen ilişki biçimleri (yine) kendiliğinden ortadan kalkmaz. Ataerkilliğin ve ırkçılığın (başka ezen-ezilen ilişki biçimleriyle birlikte) kapitalizmin gelişiminden çok önce ortaya çıktıklarını söylemek de evet gereksiz olacaktır. Aynı zamanda, egemen yapı olarak topluma çekidüzen veren kapitalizmin tarihi bir aşamasındayız ki bütün öteki ezen-ezilen ilişki biçimlerini birleştirmekte, onları örtmekte, güçlendirmekte, deforme etmekte ya da bazan kısmen de olsa azaltmaktadır.

Buna uygun olarak, kapitalist sistem içindeki değişik ezen-ezilen ilişkilerine karşı (sık sık birbirinden ayrı olarak) yürütülen mücadeleler yalnız ortak bir bağlamda düşünülmeli ve yürütülmelidir. Tarih bize, değişik mücadelelerin birbirinden ayrılmasının başarısızlığa mahkum olduğunu sayısız örnekle göstermektedir. Böylece anti-kapitalist bir perspektif olmadan ataerkilliğe karşı verilen mücadele sistem tarafından yutulmakta ve zorunlu olarak boşa çıkmaktadır (bkz. 80'li yıllarda

² Bu ifadenin Almanca karşılığı 'Unterdrückungsform'dur. Almanca'da bu kavramla, klasik sınıf tanımının dışında toplumda var olan diğer egemenlik ilişkilerine denk düşen ve ifadesini ezen- ezilen ilişkilerinde bulan ör. kadın-erkek, azınlık-çoğunluk, yetişkin-çocuk, usta-çırak, yerli-yabancı v.s. gibi ilişkiler anlatılır. Unterdrückung ezme, baskı yapma olarak tercüme edilmesi gerekirken, Unterdrückungsform'u ama daha yerinde bir tercüme olduğu sanısından 'ezen-ezilen ilişki biçimleri' olarak ifade etmeyi tercih ettim. 'Unterdrückungsverhältnisse' kavramını da ezen-ezilen ilişkileri olarak ifade ettim, zira ilkinde ezmenin, baskı yapmanın şekli(biçimi) ifade edilirken, ikincisinde aradaki (biçimdeki) ilişki anlatılır (tercümeyi gözden geçirenin notu) .

Türkiye'deki kadın hareketi). Öte yandan birçok devrim hareketi içinde (mesela Nikaragua) kadınların devrimdeki katkılarına rağmen devrimden sonra sonuç olarak yine de mutfaktan sorumlu kişiler haline geldiklerini de görmekteyiz. Ataerkil sistemin olduğu gibi ırkçı yapıların ve diğer ezen-ezilen ilişki biçimlerinin aşılması da en baştan itibaren bizim mücadelemizin merkezi bileşeni olmalıdır ve bizim kendi yapılarımız içinde de [varlığı] irdelenmelidir. Özellikle geleneksel sol gruplar içinde devrimin sadece ekonomik manada bir tanımına odaklanmak şeklinde bir eğilim bulunmaktadır. Ancak biz kapitalizmden bahsettiğimiz zaman sadece ekonomik alandan değil aksine bugünün toplumundaki bütün baskı ve sömürü veçhelerinden de bahsetmekteyiz.³ Bu anlamda devrimi, bütün sömürü ve baskı mekanizmalarının aşılması amacını taşıyan kesintisiz bir süreç olarak kavriyoruz.

1. Tez: Devrimci Politika, toplumun potansiyelini bilmek demektir.

İster eylem odaklı ve pratiği belirleyen gruplara, isterse de teori merkezli ve fikir üreten çevrelere bakalım, en azından 90'lı yıllardan beridir burada, baktığımız her yerde bütün farklılıklarına rağmen yine de radikal solcuların büyük bir kısmına ortak olan bir şeyi görmekteyiz: Toplumdan bilinçli bir şekilde ayrı durulması veya toplumun temelli reddi. Ve en azından ilk bakışta, toplumun bu reddini anlaşılabilir kılacak nedenler bulmak gerçekten de zor görünmemektedir. Bu noktada, nasyonel-sosyalist süreklilikten, otoriteye imandan, ırkçı, nasyonalist, seksist ve homofobik eğilimlerden kendi kişisel kurban rolüne ve eksikliğine dair sarsılmaz inanca kadar birkaç konu başlığını anmak yeterli olabilir. Sonuç olarak, biz, kendimizi yalnızca resmi ve ekonomik güç yapılarına karşı değil, bir bütün olarak topluma karşı da kavga içinde görmekteyiz.

Federal Almanya'daki radikal solcular tarafından toplum, ekseriyetle bizden bağımsız olarak varolan homojen bir yapı olarak görülmektedir, öyle ki, radikal solcular ve kurumlarında sanki toplumsal bütünün "dışında" 'ymış gibi bir inanç yaygın. Böylece toplumun içinde hayat bulan birçok bölünme ve çelişki ve bir toplumsal değişime dair sayısız potansiyel de görmezden gelinmektedir.

Ancak, toplumu bu şekilde gözden çıkarmak bilinçli ya da bilinçsiz olarak, toplumu temelli bir şekilde dönüştürme iddiasından da vazgeçmekten başka bir manaya gelmemektedir. Radikal sol politika böylece ya bütünüyle bir müdafa savaşına ya da kapitalist parlamenter sistemi düzelten bir araca dönüşerek körelmektedir. Temelde yatan bu tavra rağmen toplumu değiştirme iddiasına tutunmaya devam edilirse bunun sonucu da, toplum için savaşın yerine topluma karşı savaşın geçmesinden ötürü de yalnızca elitizm ve iradecilik doğar.⁴

Toplumun bu reddinin sebeplerine dair daha dikkatli bir bakış bu sebeplerin, kişisel saiklerin yanında (bkz.6. sav) eksik bir tarih bilincine ve ayrıca devletin, toplumun ve bireyin karşılıklı etkileşimine dair yanlış bir kavrayışa dayandığını bize gösterir. Gerçekte ise, burjuva ideolojisinin unsurları bu anlayış içinde pek çok noktada kendilerini göstermektedir. Mesela gerici ideolojilerin ve baskının nedenlerinin araştırılması çabasında, yapıların ve bireylerin birbiriyle eşitlenmesi anlayışı buna bir örnektir. İrkçılık kişisel bir duygu durumu olarak ele alınır ve bunun altında yatan sosyal yapılar gözardı edilirse sonuçta ırkçılığı açıklamak için elde yalnızca bireyin

³ Marksizmi biz, dogmatik marksizler kıyasla de saf bir ekonomik eleştiri olarak tarif etmiyoruz.

⁴ Şayet böyle düşünülürse, bu toplum katılım göstermediği için, topluma karşı olan nefret tam tersine yalnızca daha da büyür; çünkü o zaman bundan, toplum tarafından dikkate değer bulunmayan iyi bir pozisyona sahip olunduğu düşünülüyor için de, eliter bir tutum ortaya çıkar

ahlaki bozulması (deformasyon) ve bireysel gayri-insaniliğe dair (“insan – yani özellikle Alman insan kötüdür”) kabüller kalır. Politik olarak tesir etme ise bireylere yapılan güzel davranma çağrılarına indirgenir.

Aralarındaki diyalektik ilişkinin anlaşılması yerine, yapıların ve bireylerin birbiri ile eşitlenmesi bunun dışında, devletin ve toplumun eşitlenmesine yol açar.⁵ Bu eşitleme ve bunun sonucu olarak radikal solcuların kendi kendilerini yalıtı hale getirmeleri nedeniyle sisteme karşı yürüttüğümüz mücadelede kendimizi yeniden yalnızlaşmış buluruz. Bunun etkisi ile de toplumu dönüştürme nosyonu pratiğimiz içinde imkansız olarak görünür.

Ne istiyoruz?

Bize göre, bütün özgürleşme ve politik eylemin amacı toplumun devrimci dönüşümüdür. Bu amaç ne toplum adına savaşarak kazanılabilir ne de onsuz ya da ona karşı hayata geçirilebilir. Mevcut toplum içinde yürütülecek devrimci bir mücadelenin gelişmesinin temel koşullarından biri, radikal solcular olarak bizlerin bu (heterojen, bölünmüş ve çelişkili) toplumun bir parçası olduğumuzu kabul etmemizdir. Hiçbir özgürleştirici değişim, küçük bir grubun zorla hayata geçirebileceği bir şey değildir. Aksine bu sadece, toplumun taşıyıcısı olduğu ve mücadele ile elde edeceği bir süreç olarak düşünülmelidir.

İrkçılık, milliyetçilik, seksizm ve benzeri pek çok şeyin içine işlediği federal Alman toplumunun içindeki özgürleştirici dönüşüme temel oluşturacak olanakları tanıyabilmek için varolan ilişkilerin değiştirilemez olduğuna dair bakışı gayri tarihi bir şey olarak tanımak ve aşmak önemlidir. Son birkaç on yılda deneyimlenen yenilgiler, olumlu mücadele örneklerinin ve referanslarının yokluğu, bu yaşananın nihai ve alt edilemez gerçeklik olduğu algısına yol açmıştır. Bu durum, Federal Almanya'daki birçok radikal solcu için onların politikleşmesinde önemli çıkış noktalarından biri olan ve bu esnada sıkça tarihin başlangıç noktasına dönüşen nasyonal sosyalizm olgusu tarafından da kuvvetlendirilmektedir. Ancak toplumun değişmezliği olgusal bir durum değil, aksine tarihsel süreçlerle ilişki içinde gelişmiş, hakim bir düşünce biçimidir. Bir toplum içinde yaşayan solcuların, o topluma dair hiçbir değişim potansiyeli göremediği yerlerde bile ani, özgürleşme hareketlerin ortaya çıkabileceğine dair güncel örnekler M15, Gezi veya hatta “Arap Baharı”dır.

Eğer gerçek bir toplumsal dönüşümün tekrar ufukta olacağı bir mücadeleyi mümkün kılmak istiyorsak o zaman bunun için ilk adım bu toplumda da özgürleştirici bir sosyal dönüşümün olanaklı olduğuna dair umudu ve bunun bilgisini yaymaktır. Bununla elele gitmesi gerekense gelişime, yenilenmeye ve kurtuluşa vs... dair insanlığın genel yeteneğini tanımak ve ciddiye almaktır.

○ Toplumsal potansiyel daha ziyade engellerle bağıntısı içinde görülmelidir. Bu engeller ise onlardan radikal stratejiler çıkarmak için tahlil edilmelidirler.

⁵ Gelişim, Nazi zamanı, Sosyal uzlaşıcılık

2. Sav: Toplumsal Bir Gücün Temeli Örgütlenmedir.

Federal Almanya'da (ve birçok başka batılı devlette⁶) radikal solcular, solcu akademisyenler ve de genel olarak genç politik eylemciler arasında geniş çaplı bir örgütlenme düşmanlığı hakimdir ya da en azından örgütlenme noktasında herhangi bir zorunluluk görülmemektedir. Daha ziyade var olan, kısmen birbirine karşı (da) bölünmüş birçok grup ve bunların birbirinden ayrı yürüttükleri mücadelelerdir.

Bize göre radikal solcular arasında görülen örgütlenme düşmanlığının en önemli nedenlerinden biri örgütlenmenin radikal-demokratik ve anti otoriter biçimlerine dair bilginin kaybolmasıdır. Devrimci örgütlenmelerin inşasından bahsedilince çoğunluğun bununla bağdaştırdığı şey, içlerinde otoritenin, hiyerarşinin, araçsallaştırmanın, üyelerin yabancılaşmasının ve aynı zamanda bürokrasinin yeniden üretildiği dogmatik kadroculuk, merkeziyetçilik ve liderlik yapılarıdır. Ve böylece bu, haklı bir şekilde anti otoriter çevrelerde reddedilmektedir. Ancak örgütlenme kavramı ile pozitif olarak ilişkilenen radikal sol gruplar da yapılan tartışmalarda ve gerçek örgütlenme planlarında bu anılan yaklaşımlara geri dönmektedirler.

Başka önemli bir sebep olarak, sosyalist hareketin yenilgisinden sonra ortodoks Marksist teorilerin reddinden ya da Marksist geleneğe tepki olarak ortaya çıkan, postmodernizm, postyapısalcılık, postmarksizm gibi teorilerin büyüyen etkisidir.⁷ Bu teoriler kitleleri harekete geçirmenin ve aynı zamanda örgütlü bir mücadelenin olanağını ve zorunluluğunu teorik olarak geri çevirmekte ve bunun yerine kitlelerin mikro-politikliğine ve kendiliğindenliğine vurgu yapmaktadırlar. Bu teoriler kendilerine radikal solcular arasında şu sıralar hakim söylemler olarak yer bulmuşlardır ki bu durum devrimci örgütlenmelerin inşasını muazzam ölçüde zorlaştıran bir olgudur. Bireyci yönelimler de (bu teorilerin bir sonucu olarak da) buna eklenmektedir. Bu yönelimler, halihazırda kendini solcu olarak tanımlayan ancak buna rağmen tamamen bireyci ve reformist bir politika yürüten çok sayıda insanın ortaya çıkmasına sebep olmuşlardır.

Örgütlenme Zorunluluğunun Nedenleri

Devrimci bir örgütün inşasının zarureti bizim için hem kapitalist ilişkilerin etkilerinin hem de tarihsel ve güncel devrimci ayaklanmaların (onların oluşma sebeplerinin ve aynı zamanda neden başarısız olduklarının) tahlilinden çıkmaktadır.

Kapitalist İlişkilerin Tahlilinden Çıkan Zorunluluk Olarak Örgütlenme

Üretim biçiminin postfordist örgütlenme şekli topluma da, kendilerinden bugünün neoliberal yapılarının türediği koşulları dayatmıştır. Sermayenin düşünce biçimi, yani saf ekonomist düşünme biçimi, toplumun bütün kesimlerini ele geçirmiştir. Bunun sonucu olarak rekabet, performans ve iş dayatmaları, bireyselleşme ve güvencesiz çalışma koşulları yaygınlaşmıştır. Bunlar toplumun devam etmekte olan atomizasyonuna sebep olan şeylerdir. Bu koşullar altında sadece ortak problemler

⁶ Yerkürenin güneyinde kalan birçok ülkede de genç eylemciler ve akademisyenler arasında örgütlenme düşmanlığı bulmak mümkündür. İran gibi diktatörlüklerde ise devletin örgütlere karşı uyguladığı yoğun baskı da politik örgütlenmeye karşı ortaya konan eleştirel tavrın bir başka nedeni olarak ortaya çıkar.

⁷ Avrupa'daki birçok sol akım içinde sosyalist hareketlerin ve modellerin yenilgisi, Sovyetler Birliği'nin çökmesinden çok zaman önce de hissedilen bir şeydi. Postyapısalcılık ve postmodern teorilerin çıkışları 60'lı yıllara kadar gider.

bireyselmiş gibi algılanmakla kalınmamakta, ayrıca bu problemler bireysel bir bazda çözülmeye çalışılmaktadır. İnsanlar gerçekten de gerek işyerinde olsun gerek resmi makamlar nezdinde, yani her alanda neoliberalizmin⁸ insanlara dayatılmasının sonucu olarak kolektif, sosyal yapıların parçalanmasına müteakip kapitalist sistemle yalnız ve tek başına karşı karşıya kalmışlardır. Bu güvencesiz koşullar altında, dayanışmanın yerini rekabetin ve ortaklaşmacılığın yerini de bireyselliğin alması pek de şaşıracak bir şey olmamaktadır. Irkçılık ve milliyetçilik gibi ayrışmayı körükleyen etmenler güçlendirilmektedir. Bu şekilde, spontane ve özgürleşmeci örgütlenme süreçleri için gerekli toplumsal koşullar da muazzam derecede zorlaştırılmaktadırlar.

Kapitalist fikirlerin hegemonyasının yapısal bir hegemonya olması nedeniyle küçük, bölünmüş gruplar halinde ona karşı mücadele etmek mümkün değildir. Güvencesizlik, radikal solun politik ve sosyal mücadelesinin maddi koşullarını da değiştirmiştir. Örgütsüz ve dağınık duran radikal solcular için de hakim düşünme biçimini içselleştirme, onu yeniden üretme ya da gündelik hayatla ilgili sorunlarını bireysel bir temelde çözmeye çabalarırken yutulma tehlikesi büyükmektedir. Hal böyle olunca özgürleşmeci düşünme tarzını savunmak, geliştirmek ve yaymak için gerekli olan şey kolektif, stratejik bir doğrultusu olan, örgütlü ve sürekli bir mücadeledir. Tekrar ve tekrar strateji üzerine tartışmalar yapmalarına ve kendi strateji yoksunu politikalarını eleştirmelerine rağmen, birbirleri ile gevşek bir şekilde bağ kuran dağınık küçük gruplar plansız aksiyonculukları ile sonsuza kadar, egemen politikaların ardından koşturacaklardır. İçinde değişimin birlikte hayat bulacağı güçlü ve örgütlenmiş bir çerçeve olmadan, bu durumu temelli olarak değiştirmek için yapılacak bütün denemeler başarısızlığa mahkumdur. Örgütlenme, toplumsal koşulların ve gelişmenin tahliline göre yol alan ve bundan stratejiler, taktikler ve amaçlar çıkaran politik eylemin temelidir.

Tarihsel ve güncel devrimci ayaklanmaların tahlilinden ortaya çıkan bir zorunluluk olarak örgütlenme

Kapitalist ilişkilerin tahlilinin yanında devrimci ayaklanmaların oluşumu ve gelişiminin bir tahlili de, örgütlenmiş devrimci yapıların zorunluluğunu bize göstermektedir. Sosyal ya da devrimci ayaklanmaların zamanlamasının devrimci örgütler tarafından belirlenebileceğinden ya da önceden bildirilebileceğinden yola çıkmıyoruz. Bu, maddi ve tarihi koşullara da bağlantılıdır.

Tarih, radikal mücadelelerin olduğu gibi devrimci ayaklanmaların da on yıllarca süren, devamlılığı olan, sabırlı ve örgütlü bir emeğin sonucu olduğunu göstermektedir. Bu durum mesela 1905 Rus devriminde, 1936 İspanya devriminde ya da Rojava'daki güncel gelişmelerde açıkça görülebilir.

Bunlar, devrimci örgütlenmenin, devrimci bir hareketin doğmasına gerçek bir katkı sunabileceklerini de açıkça ortaya koymaktadırlar. Bize göre, devrimci olmayan zamanlardaki görevlerimiz her şeyden önce, aşağıdan yukarıya öz-yönetimin ve öz-örgütlenmenin yöntemlerini, fikirlerini olduğu gibi toplum ve mücadelemiz içinde de radikal devrimci söylemleri ve tahlilleri yaymak ve yaşamın bütün alanlarında öz-örgütlenmiş yapıların inşasına aktif olarak katkı sunmaktır. Ayrıca, somut iyileştirmeler için yürütülen güncel mücadeleleri desteklemek gerekliliği de bulunmaktadır. Ek olarak, hesaplaşmayı ve mücadeleyi başlatmak ve radikalleştirmek de yapılması gereken şeyler arasında bulunmaktadır (daha ayrıntılı olarak bkz. 4.sav). Bir başka görevimiz

⁸ Daha isabetli ifade edeceksek, burada eklemek gerekir ki kolektif, devrimci yapıların dağıtılma süreci daha nasyonel-sosyalizm tarafından hayata geçirilmiştir.

de kendi yapılarımızı inşa etmek, genişletmek ve örgütlenmiş bir eğitim çalışması yapmaktır(bkz. 10.sav).

Günümüzdeki ve tarihteki ayaklanmaların tahlili bize, bu ayaklanmaların gidişatı noktasında da örgütlenmiş devrimci yapıların varlığının çok önemli olduğunu göstermektedir. Şayet toplumsal hareketler süregelen olarak kendi örgütledikleri yapılara sahip değillerse, hem sosyal mücadelelerde hem de devrimci durumların ortaya çıktıkları anlarda başarısız olmaktadırlar. Maddi koşullar ile kombine bir halde kitlelerin kendiliğindenliği, devrimci durumların ortaya çıkması noktasında esas belirleyici olandır ancak, örgütlülük, onların başarısı ve devamlılığı açısından önemlidir. Aksi durumda, biz kendiliğinden (spontan) oluşan ayaklanmaların başarısını, bu ayaklanmaların spontane bir biçimde taleplerini hayata geçirebilme potansiyelini tamamen sistemin organize bir şekilde gelişen saldırılarına terkederiz.

Son yıllarda pek çok kişi için beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan İran'daki Yeşil Hareket, Mısır, Tunus ve Suriye'deki Arap Baharı ayaklanmaları, Türkiye'deki Gezi protestoları, İspanya'daki 15M kitle hareketleri, Yunanistan'daki kemer sıkma politikalarına karşı yapılan protestolar gibi ayaklanmalar, bu hareketlerin içinde spontane bir şekilde aşağıdan yukarıya öz-örgütlenmeye dair yöntemlerin ve unsurların yaratıldığını ve kullanıldığını göstermişler ve bu ayaklanmalar, semt komitelerine benzer temel yapılar da oluşturmuşlardı. Ancak buna rağmen bu ani ve kendiliğindenci hareketler aynı zamanda eski rejim kuvvetlerinin, reformistlerin ve karşı devrimcilerin saldırılarına da maruz kalmışlardı. Bu unsurlar organize bir şekilde hareket edip, bu ayaklanma hareketlerini bölmeyi, kendi amaçları için kullanmayı ve parçalamayı denemişlerdi. Şayet, insanlar ilk kez ani ve kendiliğindenci ayaklanmalar içinde bilinç edinmeye, öz-örgütlenmeye dair deneyim toplamaya, benzer şekilde politik bilinç ve devrimci bir tahlil yeteneği edinmeye başlarsa, bu durumda ayaklanmalar uzun vadede varlıklarını sürdürme olanağına sahip olamazlar. Çünkü ayaklanmaların karşı devrimin saldırılarına en çok maruz kaldıkları anlar tam da bu anlardır.

Türkiye, İran ve Mısır'daki bütün bu hareketler, insanların dayanışmaya, ortaklaşmaya ne kadar da çok özlem duyduklarını ve bu hareketlerin içinde karşılıklı dayanışma, yaratıcılık ve destek noktasında ne kadar büyük bir potansiyel olduğunu ortaya koymuşlardı. Bu tarz isyanların ya da hareketlerin sadece dalga vari ortaya çıkmamaları, tekrar geri çekilmemeleri ya da parçalanıp, araç haline getirilmemeleri için ihtiyaç duyulan şey örgütlü devrimci yapılardır. Bu yapıların rolü bize göre, başlangıçtan itibaren devrimci söylemi güçlendirmeye, bilgiyi ve metodu aktarmaya ve böylece saldırıların ve parçalanmanın tehlikelerini minimize etmeye katkı sunmaktır. Örgütlü olmayan ya da spontane örgütlü hareketlerin sistemin güçlü ve örgütlü saldırılarına karşı uzun vadede kendilerini koruyabileceklerine ya da bunlara karşı koyabileceklerine inanmanın sonuçları ölümcüldür.

Ayrıca radikal sol politika, örgütlenme eksikliği nedeniyle bugün kamusal alanda hemen hemen hiç göz önünde değildir, temas edilebilir olmaktan uzaktır ve böylece bağlantı kurulamaz bir durumdadır. Bu durum, radikal sol grupların toplumsal önemlerini yitirmesini daha ileriye taşır ki bu da sonuçta radikal sol ile toplum arasındaki ayrışmayı derinleştirir. Örgütlenme eksikliğinin bir başka vechesi ise eylemci kuşaklar arasında deneyimlerin aktarılamaması olgusudur. Böylece herkes, hep en baştan başlamak zorunda kalır. Yerel mikroskobik alanın ötesine geçebilecek örgütlü bir gençlik ve eğitim çalışması olanağı da eksik. Sonuncu fakat aynı derecede önemli olan diğer bir nokta ise, örgütlü yapıların, tek tek yerel ya da tali mücadelelerin birbirleriyle bağlantıya sokulmasına yani böylece temelde yatan, ortak olarak deneyimlenen toplumsal sebepler hakkındaki bilincin güçlendirilmesine katkı sunmanın

da anlamlı araçları olduklarıdır.

Ne İstiyoruz?

Örgütlenme sorununun birbiriyle bağlantılı iki düzlemde ele alınması gerektiğini düşünmekteyiz. Biz bir yandan, kendini toplumsal özgürleşme ve öz-örgütlenme meselesinin yöntemlerine ve fikrine aday olan insanların hiyerarşik olmayan, ülke çapındaki politik örgütlülüğünün inşasını zorunlu görmekteyiz.

Öte yandan ise biz, bütün toplumsal alanlarda ve mücadelelerde kendimizin örgütlediği toplumsal yapıların inşasını hedeflemekteyiz. Böylece, aşağıdan doğru yükselen bir öz-örgütlenmenin yöntemleri ve düşüncesi hep daha fazla kendiliğinden anlaşılır duruma gelir ve ayrıca protesto ve ayaklanma hareketlerini ortadan kaldırmak da hep daha zorlaşır (ne dışarıdan gelecek müdahalelerle ne de içeriden kendi kendini lider olarak atamış kişiler eliyle). Örgütlenmenin bu ikinci düzlemini 4. sayımızda ayrıntılı olarak ele almaktayız.

Biz bu makalede bu tarz bir örgütün nasıl olacağına dair bir taslak çıkarabilecek durumda değiliz. Böyle bir taslak, ortak inşa sürecinde ortak pratikten ve tartışmalardan çıkmalıdır. Buna rağmen biz temel sorular hakkında benzer düşünen insanların örgütlenmesini zorunluluk olarak görmekteyiz. Bu anlamda, heterojen radikal sol grupların en düşük paydada bir araya gelmiş bir örgütlenmesi gibi bir şeyi amaçlamamaktayız. Biz, aşağıdaki savlarda bu tarz bir örgütün inşa süreci ve politik yapısallığına özgü merkezi olarak gördüğümüz veçheleri ve bileşenleri adlandırmayı deneyeceğiz.

Politik bir örgütün inşasından bahsettiğimiz zaman öncelikle vurgulanması gereken şey bizim toplumsal özgürleşme ve self determinasyon noktasında hiyerarşik ve merkezi önderliğe dayalı örgüt biçimlerini hiçbir şekilde uygun bulmadığımızdır. Tarihsel olarak bakılınca görülen bu hiyerarşik örgüt biçimlerinin her zaman, devrimci hareketlerin içinde gelişen öz-örgütlenme ve özgürleşme anlarını bastırmanın ve böylece (tekrar) yeni bir sınıf egemenliği üretmenin aracı oldukları olgusudur. Ve buna uygun olarak, inşasını amaçladığımız devrimci politik örgütlülüğün görevleri arasında, ne direniş ve protesto hareketlerinin yönetilmesi, devrimlerin üstlenilmesi ne de insanlar adına konuşulması bulunmaktadır.

Bizim açımızdan hiyerarşik örgütsel yapılanmalarının reddinin sonucu ise insanların kendi çabaları, özgür bağımsız düşünme yetileri ve kendi iradeleri ile deneyimler toplamalarına olanak sunacak, stratejileri ve örgüt biçimlerini tasarlamamız ve bunları yeniden geliştirmemiz zorunluluğudur. Bu örgütün içindeki yapılar, tabana liderlik dayatmak yerine tabanın özgür inisiyatifini korumalıdır. Bundan dolayı bizim için bu tarz bir örgütün inşası ve yapısı noktasında temel prensiplerden birkaçı şunlardır: Sadece kendilerini ilgilendiren bütün sorunlarda temel organların özerkliği, seçilenlerin, seçenlerin iradesine zorunlu tabiyeti, hesap vermeleri ve her an geri çağrılabilmeleri... Bir örgütün somut olarak nasıl görüneceği ise pratikten ve somut, maddi koşullardan çıkacak olan zorunluluklara göre değişecektir.

Ortak olan tahlillerin, stratejilerin, tutumların ve temel ilkelerin üzerinde duran bir örgüt amaçlıyoruz. Buna uygun olarak bizler, farklı farklı toplumsallaşmamıza ve toplumsal konumlanmışlıklarımıza rağmen bilinçli olarak ortak bir yapı içinde örgütleniyoruz. Göçmen olan ya da olmayan radikal solun politik arandaki gettolaşmış halini aşmak ve toplumsal parçalanma hatlarına karşı çaba ortaya koymak için ortak

örgütü bir zorunluluk olarak görüyoruz. Bize göre bizim gücümüz, ortak örgütlenme içindedir. Buna rağmen biz, kendine özgül baskılara maruz kalan belirli grupların örgüt içinde otonom olarak birarada durmalarını da destekleyeceğiz.⁹

Devrimci bir örgütün inşası sürecine karşı işleyen birçok farklı etmen bulunmaktadır. Bunlardan en önemlisi, halihazırda tasvir edilen örgütlenme düşmanlığı ve radikal solcular arasındaki örgütlenme isteksizliğidir. Federal Almanya'daki radikal solun en azından son 35 yıllık deneyimi örgütlenmenin bilinçli bir şekilde geliştirilmesi gereken bir şey olduğunu bize göstermektedir. Devrimci ilişkilerin yavaş yavaş organik bir bütünde bir araya gelmelerine sebep olacağı düşünülen ağlar aracılığı ile örgütlenme konsepti bu 35 sene içinde bir kez bile bir sonuç vermemiştir ve bundan dolayı bizce uygun değildir. Federal Almanya çapında gerçekleşen tartışma süreçleri bizim için sadece benzer şekilde düşünen katılımcılar arasında karşılıklı anlaşmanın bir araçlarıdır fakat onlar gerçek bir örgütlenme sürecinin yerine ikame edilemezler.

Fakat biz örgütlenme süreci içinde, pek çok radikal solcunun kapitalist ve bireyci düşünme ve davranış biçimleri içselleştirdiklerine de şahit olmaktadır. Bunlar, ortak süreçlerin karşısında durmakta ve bu süreçleri zorlaştırmaktadırlar. Örgütlenmek aynı zamanda, uzlaşabilme yeteneği geliştirme, kolektif düşünmeyi öğrenme ve kendini geride tutabilmek anlamına da gelmektedir. Bununla, gerekirse üzerinde tartışılması ve icap ettiğinde savunulması gereken inançlarımızı ve durduğumuz yeri, terketmeyi kastetmiyoruz. Yapılması gereken daha ziyade, her şeye bizim karar vermemiz, her şeyi bizim ortak bir şekilde belirlememiz veya etkilememiz zorunluluğunun olmadığı olgusu arasında bir ayrım yapmaktır. Radikal solcular arasında güçlü egoist eğilimler ve her zaman farklılıkları vurgulamak gibi bir karakteristik görmektediriz. Bunlar, içselleştirilmiş neoliberal normların olduğu kadar yüzyıllardan beridir süre gelen otoriter baskılama sürecinin de ürünleridir. Bunların sonucu ise ortaya konan çabaya dair tasvip ve takdir arayışı, kendini gösterme isteği gibi psikolojik faktörlerdir ki bu faktörler örgütlenme sürecini gözle görülür bir derecede yavaşlatabilirler. Bir örgütün inşası ise buna karşın, sürekli bir şekilde ayrımları aramak yerine ortaklıkların bulunmasına yönelmeyi gerektirir.

Biz, doğrudan demokrasiye ve hiyerarşik olmayan unsurlara dayansa da, bir örgütü inşa sürecinin tehlikeler barındırdığını farkındayız. Bu noktada bürokratik eğilimlerin ve örgüt egoizminin gelişmesi tehlikesini görmekteyiz. Bunlara karşı koymanın tek yolu ise (bunları) bilince çıkarma ve sürekli bir özeleştirme ile bunlarla hesaplaşmaktır ki bu ise gerçekten de tastamam olması gerektirir. Ülke çapında faaliyet gösterecek bir örgütün inşasının özü, sürece katılan grupların gündelik hayatta ve gündelik hayatla ilişkili mücadelelerinde bölgesel ve lokal olana kök salmaları zorunluluğudur. Bunu, sürekli kendi kendine refere eden ve gerçeklikle bağı olmayan bir örgüt yapısının önüne geçmek için yapmalıyız.

Hiyerarşik olmayan bir örgütün inşası bizim için, bütün üyelerin her şeyi aynı derecede iyi yapmaları ya da herkesin her şeyi yapması demek değildir. Amaç daha ziyade, zaman ve yetenekler noktasında ortada olan farklılıkların bilincinde olarak, bir yanda kendini geliştirme olanağı ile öte yanda grubun verimliliği olmak üzere bunların arasında dengeyi sağlayacak yapıların yaratılmasıdır. Yani herkesin her şeyi yapma zorunluluğu yoktur fakat prensip olarak yeteneklerin geliştirilmesi ve bilginin aktarılması olanağı sağlanmış olmalıdır. Burada da asıl mesele, bütün üyelerin esasa

⁹ Bu esnada, tek tek yapıların otonom örgütlenmeleri aracılığı ile örgüt içindeki bölünmeler yeniden üretilmekte ve ortak mücadele, sayısız, tek tek ve otonom örgütlenmelere bölünmektedir. Yine de bu ilişkili durum ve sorunsallık örgütlenme süreci içinde tartışılmalı ve denenmelidir.

dair içeriklerde ve sonuçlarda anlaşmış olmaları ve önemli kararların da ortak bir şekilde alınmasıdır.

3. Sav: Stratejik Kılavuz Olarak Enternasyonalizm

Enternasyonalizm kavramı altında sık sık, sadece dünyanın başka yerlerindeki mücadelelerin ve hareketlerin desteklenmesi ve onlarla dayanışılması anlaşılmaktadır. Grupların enternasyonalist pratikleri de buna uygun olarak esasta çoğunlukla, edinilen bilgilerin yayılmasından, kamuoyuna yönelik etkili eylemlerin yapılmasından ve ayrıca bağış parası toplanmasından ibarettir. Bu tarz bir enternasyonalizm belirli dönemsel süreçlere tabidir -Filistin'le ilgili gruplardan, Latin Amerika dayanışma gruplarına, oradan da halhazırdaki Rojava'yla dayanışma komitesine kadar-.

Bu toplumdaki kendi mücadele eksikliği ve eylemselsizliği nedeniyle pek çok eylemci, biriktirmiş oldukları umutlarını, özlemlerini ve isteklerini [başka yerlerdeki] kısmen kendiliğinden gelişen devrimci hareketlerde hayata geçirebildiklerini düşünmektedirler. Bu hareketlerin idealize ve romantize edilmesinin sonucu olarak bu eylemcilerin çoğu, [bu hareketlerde beliren] ilk çelişkileri gördükleri anda hayal kırıklığı içinde kendilerini geri çekmektedirler.

Radikal solcuların bir kısmının [başka yerlerdeki] devrimci hareketleri böylesi bir tarzda romantize etmesi ise öte taraftan radikal solcuların diğer kısımları arasında karşıt eğilimlerin ortaya çıkmasına sebep olur. Bu noktada mesela, söz konusu devrimci hareketlerin olumsuz yanları çoğunlukla abartılı bir şekilde öne çıkarılır ve somut potansiyelleri görmezden gelinir. Her iki yönelim de - biri başlangıçtan itibaren, diğeri ise hayal kırıklığının ortaya çıkmasından sonra- yeni bir devrimci hareket ufukta belirene kadar, er ya da geç, dayanışmanın bitmesine yol açar.

Özellikle örgütlenmiş yapıların içlerinde önemli bir yol oynadıkları ve kendi olgunlaşmış gündemine ve stratejisine sahip olan hareketlerde sık sık ya hep ya hiç ilkesi ile hareket edilmektedir. Dayanışma ise öteki hareketin teori ve pratiğinin kendi örgütünükilerle tamamen uyuşması durumunda ancak ortaya çıkmakta ve dayanışma "koşulsuz dayanışmaya" dönüşerek ve sadakat ile karıştırılmaktadır. Bu iki tutum sonuçta, eleştirel ve gerçek bir dayanışma temelindeki karşılıklı etkileşimi, ortak (öğrenme) süreçleri(ni) ve gelişmeyi engeller. Bunun bir örneği Rojava'dır: Bir kısım eylemci bir yanda Rojava'daki Kürt hareketini ve büyük toplumsal değişimleri idealize ederken, öte yanda (çoğunlukla Avrupa-merkezci) başka bir kısım eylemci ise gerçek bir hesaplaşma içinde olmadan yıkıcı eleştiriler*¹⁰ yapmaktadırlar. Karşılıklı saygı çerçevesinde, eleştirel ve dayanışmacı bir değiş tokuş her iki tarafta da ender olarak hayat bulur.

Bazı radikal solcularda ise buna karşın, mücadelenin gerçek manada enternasyonal kökleri ve karşılıklı referans hepten eksiktir. Bizce bu eğilim özellikle 80'lerin ve 90'ların radikal solcuları arasında çok başat bir eğilimdi.

Enternasyonalist bir politik hattı önemli bulan (ve politikayı yalnızca ulusal düzlemde yapmayanlar da dahil olmak üzere) radikal solcuların hemen hemen tamamı

¹⁰ Bu eleştiri, güçlü ataerkil bir etkinin hüküm sürdüğü, etnik bölünmelerin ve kökten-dincilikten (siyasal islam) dinsel faşizme (İşid) uzanan bir skalada birçok eğilimin olduğu bir bölgede gelişen Rojava devrimci süreçlerinin önemini yanlış değerlendirmiştir. Eleştiri getirenler sık sık Rojava hareketinin bütün potansiyellerini inkar etmektedirler (mesela eleştirel ve aynı zamanda dayanışmacı bir şekilde, uygunca beraber yol yürünmesi durumunda büyük bir sosyal sürecin gelişebilme imkanı gibi bir potansiyel). Bu anlamda, dayanışmanın sonlandırılması bu süreçlerin daha ruşeym haldeyken ezilmesine katkı sunar.

uluslararası dayanışmayı ikincil bir mesele olarak kavramaktadırlar. Bu, enternasyonalizmin, stratejik bir tahlil sonucu olarak ortaya çıkan bir zorunluluk olarak görülmek yerine yedek bir proje olarak algılandığı anlamına gelmektedir. Stratejik bir tahlil ise küresel olanla ulusal olanı birbirine bağlayan ve örgütlenmenin şekli üzerine önemli kararları beraberinde getiren bir şeydir.

Ne İstiyoruz?

Biz enternasyonalizmi, tarihsel ve maddi koşullardan türeyen bir zorunluluk olarak görüyoruz. Halihazırdaki toplumsal ilişkilerin ve gelişmelerin incelenmesinden, sosyal ve politik bir değişimin potansiyellerinin nerede olduklarına dair fikirler de ortaya çıkarlar. Öte yandan enternasyonalizm üzerine düşüncelerimizin bir diğer sonucu da devrimci bir örgütün inşaa sürecinin somut olarak nasıl görüneceğidir.

Stratejik bir zorunluluk olarak enternasyolizm

Kapitalizm dünya çapında örgütlenmiş bir sistemdir ve bundan dolayı egemen kapitalist ilişkilere karşı verilen kavga da dünya çapında verilmelidir. Bu, kapitalin egemenliğinin ve global özelliklerinin gözle görülür şekilde eskiye oranla daha güçlü bir şekilde geliştiği, kapitalizmin bugünkü tarihsel evresi bağlamında özellikle geçerlidir. Emperyalizm artık sadece büyük güçler arasında ortaya çıkan bir rekabet olarak belirmemektedir. Aksine o her şeyden önce, kapital ilişkilerinin dünya çapındaki düzenlenmeleri (AB, IWF, TTIP vs...) ve sınırları aşan baskı mekanizmaları olarak (NATO; Frontex vs...) göz önündedir. Kapitalin dünya çapında örgütlenmesinin sonucu olarak, farklı yerlerdeki yaşam ve mücadele koşulları da birbirine bağlı bir hale gelmiştir. Bunun açık bir örneği Yunanistan'daki durumdur.

Federal Almanya'da sosyal mücadelelerin bütünüyle kaybolmasının sonucu olarak Federal hükümetler son birkaç on yılda, iş pazarında (ve başka alanlarda da) geniş çaplı yapısal dönüşümleri yapabilmişlerdir. Böylece yalnızca AB içindeki rekabet arttırılmakla kalınmamış ayrıca egemenlik projesi AB, halkın çıkarlarına karşı genel manada daha bir yaygın hale getirilmiştir. Bu gelişmeler her şeyden önce Avrupa'nın çeperindeki yaşam ve mücadele koşullarını ciddi bir şekilde kötüleştirmiştir. Yunan halkının kemer sıkma politikalarına karşı yürüttüğü izole durumdaki mücadelesinin başarısızlığı, sosyal ve politik hareketlerin gücünün neye bağlı olduğunu göstermiştir. Bu güç, dünya çapında farklı hareketlerin birbirleriyle karşılıklı olarak ilişkilenesinin gelişim düzeyi ile ve bu ölçüde de uluslararası bir dinamiğin artan bir oranda bağımsız bir şekilde hayat bulup bulmamasıyla bağlantılıdır.¹¹

Federal Almanya gibi kapitalizmin merkezi olan yerlerde yürütülen geniş tabanlı antikapitalist mücadelelerin gelişimi, dünyanın daha güneyinde kalan ülkelerdeki devrimci hareketlerin [gelişim] koşullarını da etkileyen bir faktördür. Çünkü batılı, endüstrileşmiş devletlerin dünya üzerinde daha güneyde kalan devletler üzerinde global bir etkileri vardır. Bundan dolayı aktif bir enternasyonalizm her şeyden önce, Federal Almanya toplumu içinde enternasyonalist doğrultulu mücadelelerin güçlendirilmesini de içerir. Yunanistan örneğinde bu geniş tabanlı dayanışma mücadelesinin gelişmediğini görmüştük. Tam tersine, tek tek bir kısım solcunun ve radikal solcunun, Yunan halkının kemer sıkma politikalarına karşı mücadelesi ile dayanışmayı burada da

¹¹ Bununla, farklı farklı yerlerdeki devrimci hareketlerin ve mücadelelerin kendi başlarına imkansız ya da anlamsız olduklarını söylemek istemiyoruz. Aksine bunlar enternasyonalist bir dinamiği doğuracak temeli yaratmalıdırlar. Bu noktada dünyanın güneyinde kalan neo-kolonyal ülkelerde emperyalizme karşı yürütülen mücadeleyi, devrimci büyük dönüşümler için esas çıkış noktası olarak görüyoruz.

yayma çabaları büyük ölçüde başarısız olmuştu. Bu noktada ortaya çıkan soru şudur: Federal Almanya’da enternasyonalist doğrultulu mücadelelerin ortaya çıkmasının önündeki engeller nelerdir?

Federal Almanya Toplumunda Mücadelelerin Gelişmemesinin Nedenleri

Bu noktada bir kısım etmenler kısaca ve genel hatlarıyla tasvir edilecektir. (Buna yönelik) Tahlil ise büyük oranda eksiktir.

Federal Almanya’nın durumu ile diğer Batı Avrupa ülkelerinin durumu arasındaki en önemli ayırım noktası FA’da uzun zamandan beridir artık sınıf bilincinin tamamen yok olmasıdır. Ve bu, toplumun en altında bulunanlarına karşı 90’lı yıllardan beridir süregelen kesif ve sürekli saldırılara ve daha önce elde edilmiş sosyal kazanımlara rağmen vukuu bulmaktadır. Bu gelişmeye özellikle sosyal uzlaşma prensibi katkı sunmuştur. Büyük sendikalar ve sosyal demokratlar tarafından pazarlığı yapılan sınıfsal tavizler, emekle sermaye arasındaki çelişkinin bastırılmasının ulusal prensibi haline getirilmiştir.¹² Bunlar olurken yaşamak için maaşa ihtiyaç duyan insanların sesleri ve ihtiyaçları bastırılmış, ihmal edilmiş, bölünme ileriye taşınmış, sınıf savaşlarının radikalleşmesi ve onların derinleşmesi engellenmiş ve böylece Alman sermayesinin temel çıkarlarının ve ihtiyaçlarının gelişmesi garantiye alınmıştır.

Federal Almanya’nın içinde bulunduğu özel durumun farkı ise, devletin ekonomik olarak, 80’li yıllardan beridir artan bir şekilde hayata geçirilen neoliberalizme rağmen, sosyal uzlaşma prensibine bağlı kalmasında kendini göstermektedir.¹³ Bunun esas nedeni işverenlerin saldırgan politikalarına rağmen, sendikaların tavizleri ve bu sendikaların örgütlü ücret mahkumları üzerindeki kontrolüdür. Çünkü sosyal uzlaşma, sosyal çelişkilerin azalması anlamına gelmemektedir. Aksine, yaşamak için maaşa ihtiyaç duyanların bir kısmının sermayenin kazancına katılmaları aracılığı ile işçi sınıfının bölünmesi toplamda derinleştirilmiştir. Böylece sendikaların oynadığı rol, yapısal dönüşümler yapılır ve devlet denetimleri kaldırılırken her şeyden önce, belirli bir grup işçinin yaşam koşullarının diğer bir grup işçinin yaşam koşulları pahasına garantiye alınması üzerinden ücret mahkumlarının bölünmesi esnasında kendisini göstermişti (kadrolu vs. süreli, geçici işçi vs. işsiz ayrıca aynı zamanda tek tek aynı grupların içinde de).

Bunun yukarıda anlatılanla paralel giden sonucu ise belirli ölçüde güvence sahibi (çoğunlukla Alman kökenli çalışanlar veya “iyi şekilde entegre” olmuş göçmenler) ücret mahkumları bir yanda, kötü iş koşulları altında, belirsizlikler içinde çalıştırılan ücret mahkumları (ve bunların arasında birçok göçmen) öte yanda olmak üzere çalışanların bölünmesi olmuştur.¹⁴ Neo-Liberalizmin yaygınlaştırılması ile üretim politikalarında esneklik, Agenda 2010 gibi tedbirler ve taşeron çalışmanın yaygınlaştırılması aracılığı ile düşük ücret alanı muazzam bir şekilde genişletilmiş ve işsizler ile emekçiler üzerindeki baskı da yoğun bir şekilde arttırılmıştır.¹⁵ Aynı şekilde toplumun bütün

¹² Korporatizme gönderi

¹³ Neo-liberalizm dünya çapında pek çok ülkede bir proje olarak yukarıdan aşağıya doğru zorla hayata geçirilmiş ve bu sık sık askeri bir darbe aracılığı ile ve/veya bir diktatörün icra etmesi ile olmuştur. Buralarda özellikle solcu hareketler yokedilmiş ve toplumlarda köklü dönüşümler yapılmıştır. (İran, Endonezya, Güney Amerika, Türkiye vb..)

¹⁴ Bunlar olurken yukarıda tasvir edildiği gibi iş pazarı, farklı farklı iş sözleşmesine sahip kadrolu çalışanlar ve yine farklı farklı iş sözleşmelerine sahip süreli işçiler, el işçiliği sözleşmeleri, dönemsel işçilik vs...üzerinden bölünmeye devam edilmekte.

¹⁵ Kapitalizm toplamda hep daha artan sayılarda „gereksizler“ üretmektedir bu bunlar artık hiç bir

alanları ekonomik bakış açlarına tabi kılınmıştır. Bunun sonucu ise insanların her yerde, hep daha fazla performans dayatması ve kendi kendilerini optimize etme baskısı altında bulunmaları ve rekabet içinde olmalarıdır. Güvencesiz iş ve yaşam koşulları aracılığı ile üretilen varoluşsal korkular, alt toplum tabakalarından gelen ücret mahkumlarının neden zor bir şekilde harekete geçirilebildiklerinin de sebeplerinden biridir.

Federal Almanya'daki durumun bir başka karakteristiği ise iş ve yaşam koşullarına yönelik yapılan yoğun saldırılara rağmen ücret mahkumlarının, hala, başka ülkelerdekinden farklı olarak sosyal güvenlik sistemi içinde düşük randımanlı da olsa sosyal güvence içinde olmalarıdır. Böylece ücret mahkumları devlete bağımlı, onun kontrolüne tabi kılınmış ve baskı altına alınmış bir haldedirler, ki bu onların mücadeleye katılmasını da aynı oranda zorlaştırmaktadır.

Bunun dışında, kontrollü bir şekilde yapılan ve politik olarak yönlendirilen göç (burada özellikle AB vatandaşı işçilerin göçü) iş pazarının bölünmesinde ve Federal Almanya sermayesinin çıkarlarının korunmasında önemli bir rol oynamaktadır. Göç politikası, ucuz iş gücü rezervleri sağlamakta (ve böylece ucuz ücretle üretilmiş bir ürünü mümkün kılmakta) ve iki devlet arasında yapılan iş anlaşmaları aracılığı ile de iş yaşamının özel ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Bu noktada en önemli taktiklerden birisi oturma izninin ücretli bir işin varlığına bağlanmasıdır. Böylece birçok göçmen en güvencesiz koşullarda ve her türlü ücret karşılığında çalışmaya mecbur bırakılmaktadırlar.

Bölünmeye dair şu ana kadar ifade edilen bütün bu etmenler, ırkçı, milliyetçi söylemler ile milli beraberlik temelli bir yapı tarafından örtülür ve kısmen de yeniden üretilir. Mesela medya ve politik kurumlar aracılığı ile insanlara, mülteciler ve diğer AB vatandaşları gibi belirli halk gruplarının problemlerin sebebi oldukları propagandası yapılır. Böylece sınıfsal durumunun kötüleşmesinin gerçek nedenlerinin bilgisi ile birlikte bölünmenin sebepleri hakkındaki bilgi de bastırılmış olur. Bu yoğun ve ırkçı propagandanın tek sonucu sadece FA'daki ücret mahkumlarının bölünmesi değil, aynı zamanda, (Yunanistan örneğinde gördüğümüz gibi) uluslararası alandaki bölünmedir de ve bu propaganda böylece enternasyonalist bir mücadelenin gelişmesinin de önündeki engel olmaktadır.

Etken bir Enternasyonalizme Yönelik Çıkarımlar

Şu ana kadarki fikirlerimiz şunları açık kılmaktadır: Enternasyonal bir dayanışmanın ortaya çıkmasının ve enternasyonal mücadelelere katılımın koşulları ile buradaki toplumda özgürleşmeci sınıfsal mücadelelerin oluşmasının koşulları aynıdır. Her ikisi için de belirleyici olan şey, farklı sınıfların çıkarlarının uzlaşmazlığının ve toplumun içindeki çelişkilerin tekrar toplumsal bilince taşınmasıdır. Bunun dışında, farklı mücadelelerin birbirleri ile olan bağlantısını ve ortaklığını ortaya çıkarmak ve bunları birlikte düşünebilmek de olması gereken bir başka şeydir -hem enternasyonal hem de çeşit çeşit baskı ilişkileri (ırkçı, cinsiyetçi vs... baskıya karşı klasik mücadeleler) bağlamında ve ayrıca farklı sosyal mücadele alanları ((iş, ev, insan türünün devam ettirilmesi, sağlık, eğitim)) göz önüne alındığında).

Aynı zamanda, varolan ilişkilerin bu tahlilinden FA'da bu tarz bir sosyal değişim için varoluşsal bir ilgisi bulunan potansiyel kitlelerin esas olarak nerede bulunacaklarına

şekilde iş yaşamına entegre edilemeyecek durumdadırlar. Bunlar sonuç olarak artık reserve işsizler ordusu olarak da yorumlanamamaktadırlar.

dair çıkarımlar yapmak da önemlidir (bunun için bkz. 4. sav). Bize göre bu potansiyeli taşıyan insanlar esas olarak, güvencesiz iş ve yaşam koşullarına maruz kalan kitlelerdir. Bunu söylerken, bu insanların ırkçı, cinsiyetçi, milliyetçi, kökten-dinci eğilimlerin etkisi altında olduklarını ve varoluşsal korkulara maruz bırakıldıklarını da inkar ediyor değiliz. Ayrıca orta sınıf da esnekleşen koşullarının sonucu artan bir şekilde mevcut istikrarlı yapısını yitirmekte ve giderayak konumunu kaybetme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Böylece değişimden yana varoluşsal bir ilgi gösteren insanların sayısında prensip olarak bir artış olmaktadır. FA'da sosyal ve politik değişimin potansiyellerini nerede gördüğümüz sorusu daha ayrıntılı ortak bir tartışmada irdelenmelidir. Bununla hesaplaşmak, radikal sol politikanın rastgele olmaması, belirli bir güzergahı olması noktasında da önemlidir.

Enternasyonalizm ve bir devrimci örgütlenmenin inşası

Enternasyonalizm bağlamında yukarıda dile getirilen düşüncelerden çıkan bir diğer nokta ise örgütlenme tarzı ile alakalıdır. Göç hareketleri sonucu, dünyanın başka yerlerindeki mücadelelerde aktif olarak bulunmuş pek çok solcu eylemci de FA'ya gelmiştir ve hala gelmektedir. Almanya'ya yeni gelen insanlar üzerindeki sistematik baskı, ırkçı ilişkilerin etkileri, dilsel bariyerler ve sosyal yalıtımlık sık sık, eskiden faal olan bu insanların edilgenleşmesini beraberinde getirmektedir. Bunlara rağmen faal kalmaya devam edenlerse, politik angajmanlarını çoğunlukla sosyal medya üzerinden geldikleri ülkedeki koşullara ve mücadeleye göre yapmaktadırlar.¹⁶ Bu koşullar altında, FA'da sürgünde bulunan solcuların çoğu “ayaklarıyla burada, kafalarıyla memleketlerindedirler”. Örneğin FA'daki Türkiye'li sol gruplar, 80'li yıllarda hem Türkiye ile Kürdistan'daki mücadeleler ve yoldaşları ile dayanışmayı, hem de FA'da politik mücadele yürütmeyi birlikte kavrayan ikili bir strateji formüle etmelerine rağmen, sonuncu noktayı, hiçbir zaman ciddi olarak ele almamışlardı. Kendi bakış açılarının kısıtlı olmasının yanında bu grupların katılabilecekleri ortak bir mücadelenin varolmaması ölçüsünde FA'da devrimci bir hareketin yokluğu da bu duruma önemli bir katkı yapmıştı.

Göç kökenli solcu gruplar arasındaki kendi gettolarını yaratma eğilimi, FA'daki çoğunlukla beyaz Almanlardan oluşan ve başka ülkelerdeki politik durumlara ve mücadelelere pek ilgi göstermeyen radikal solcular tarafından güçlendirilmiştir. Ayrıca göçmen gruplar ve tek tek bireyler buradaki radikal sol ortamlarda çoğunlukla pek hoş karşılanmamışlardı ya da aynı haklara sahip politik yoldaşlar olarak görülmemişlerdi. Buna uygun olarak da ya ciddi eleştirilerden muaf tutulmuşlar ya da yeterince radikal olmadıkları gerekçesiyle görmezden gelinmişlerdi. Radikal solcular benzer şekilde, göçmen solcuların, özellikle göçmen toplumu içindeki ırkçı, faşist, ataerkil, kökten-dinci eğilimlere karşı yürüttükleri mücadelede ortaya koydukları hedefleri de çoğu zaman ciddiye almamışlardı. Belirtilen bu nedenlerden dolayı iki grup sonuç olarak birbirinden ayrı olarak varlıklarını devam ettirmişlerdi. Temas noktalarının eksikliği nedeniyle birbirleri hakkındaki karşılıklı bilgisizlik ve ilgili önyargılar da korunmuş ve/veya güçlendirilmişti.

Radikal solcuların kurduğu devrimci bir örgüt, FA'da sürgünde bulunan solcularla birlikte örgütlenmek için kondağa geçmeli ve bu kondağı inşa etmelidir. Böylece başka

¹⁶ Ancak FA'daki politik göçmenlerin durumu da ayrıca ayırdedici bir tarzda irdelenmelidir. Mesela Orta Doğu'dan gelen aktivisler, savaşımlardan ya da diktatörlüklerden kaçmışlardır. Buna, bu insanların travmatize hali ve tekrar çalışma yürütme noktasındaki korkuları da eklenmektedir. Bunların karşısında ise Avrupa Birliği'nden gelen politik eylemciler bulunmaktadır. Bunlar beyaz Alman radikal solcularıyla daha fazla ortak noktalara sahiptirler ve bundan dolayı onlar daha rahat ilişkiye geçebilmekte ve politik faaliyete katılabilmektedir.

mücadelelerin deneyimleri ve başka yerlerdeki politik ve toplumsal koşullar hakkındaki bilgi de ilişkiler hakkındaki tahlilin içine aktarılacaktır. Bunun sonucunda enternasyonalist perspektif de güçlenecektir. Ayrıca, ortak örgütlenmenin sonucunda, sosyal değişimler için önemli bir potansiyele sahip olan, federal Alman toplumunun göçmen kitlesi hakkındaki bilgiye de direkt bir erişim olanağı doğacaktır. Böylece ezen-ezilen ilişki biçimlerinin toplumun bir kesiminde ciddiye alınmaması ya da gözardı edilmesinin de önüne geçilecektir. Zira milliyetçi, ırkçı ve sağcı yönelimler sadece beyaz ve Alman nüfus arasında değil, aynı zamanda göçmenler arasında da (politik İslamın yayılması çerçevesinde İslamcı yönelimler) artmaktadır.¹⁷ Her iki yönelim de kısmen birbiriyle içiçe geçmiş bir haldedir (mesela FA'lı faşistler ve Türkiye'li faşistler pek çok temel meselede aynı fikirdedirler). Öte yandan bu yönelimler birbirlerini karşılıklı olarak güçlendirmektedirler. Dışlanma ve maruz kalınan ırkçılık deneyimleri göçmenler arasındaki İslamcı ve milliyetçi eğilimleri teşvik etmekte ve göçmenler arasındaki milliyetçi ve İslamcı eğilimler ise öte yandan beyaz Alman nüfus içindeki sağcı akımları kuvvetlendirmektedir.

Enternasyonalizm aynı zamanda klasik manada da dünya çapındaki devrimci gruplarla ilişki kurma arayışı, onların mücadelelerinin desteklenmesi, onların deneyimlerinden dersler çıkarılması ve eşit partnerler olarak karşılıklı değiş tokuş içinde olunması manasına gelmektedir. Bu anlamda bizim için enternasyonal dayanışma, dayanışma içinde olunurken aynı zamanda tartışma arayışında bulunmak, eleştiri hakkını kullanmak, soru sorarak tartışmak demektir.

Bu noktada farklı diller konuşan ve farklı farklı tartışmalar içinde olan yoldaşlara, metinleri ve tartışmalara sunulan katkıları çevirmek gibi önemli bir görev düşmektedir. Böylece onlar çeşitli hareketlerin ve tartışmaların biraraya gelerek büyümesini ve bunların arasındaki değiş tokuşu mümkün kılarlar. Aynı zamanda çeşitli devrimci gruplar ve örgütler arasında, ulusal sınırları aşan, karşılıklı değiş tokuşun ötesine giden bir ortak çalışmanın nasıl görüneceği ve işleyeceği sorusu da uzun vadede tartışılmalıdır.

4. Sav: Radikal Sol Politikanın Yeni Doğrultusu

Solcu hareketlerin 90'lardaki yenilgisine ve milliyetçiliğin ve ırkçılığın FA toplumunda artan bir şekilde kendini daha açık olarak ortaya koymasına müteakip, radikal solcuların büyük bir kısmı, aşağıdan yukarıya, gerçek ve radikal bir toplumsal dönüşüm politikasına veda etmişlerdi. Sonuç olarak radikal solcular, toplumsal örgütlerin aşağıdan yukarıya doğru güçlendirilmesi sürecindeki rollerini de savsaklamışlardı. Bu savsaklama, radikal sol örgütlerin tarzında ve niteliğinde olduğu kadar, başat politik yaklaşımları içinde de kendisini göstermektedir. Biz sözlü olarak, radikal ve militan bir şekilde sistem karşıtlığımızı sokaklara taşımaktayız. Ancak bu olurken, hangi somut politik yöntem ve stratejiler ile kapitalist ve resmi yapıların aşılabileceği ve bu değişimin öznelere kimler oldukları soruları gözden kaybolmuşlardır. Bu sorular tam da, kendisini devrimci olarak nitelendirdiği oranda radikal solun politik hattına doğrultusunu vermesi gereken sorulardır ve radikal sol politika kendi kendisini bu sorular aracılığıyla test etmek zorundadır.

Bu gelişmelerin sonucunda, soyut bir politik düzlemde hareket eden, tek ve bölünmüş parçalarda ve savunma kavgasında kendini tüketen, tek bir meselesi olan hareketler ve zirve karşıtı örgütlenmeyi tercih eden, kampanya düzenleme politikasını merkezi taktik

¹⁷ Politik İslam kavramı altında İslam'ı bir toplum düzeninin temel unsuru olarak arzulayan akımları anlamaktayız..

olarak algılayan politik yaklaşımlar radikal sol politikanın merkezine doğru kaymışlardır. Tek tek bir kısım gruplar saf bir teori çalışmasına sığmırken, radikal solcuların önemli bir kısmı bir eylemden ve kampanyadan ötekine, bir büyük organizasyondan ötekine balıklama atlamaktadırlar. Bunlar olurken dikkate değer hiçbir büyüme olmamakta ve radikal gruplar anılmaya değer hiçbir sosyal kökleşme de ortaya koyamamaktadırlar. Hep daha azız ve hep daha fazla çalışmak zorundayız ve hep daha fazla mental bir tükenişin eşiğindeyiz. Ancak bu esnada biz az sayıda insanla en farklı tali alan meselelerinde hep daha fazla profesyonelleşen ve onlar aracılığıyla toplum ve medya ile ilgili söylemlere bazen iyi, bazen de kötü bir biçimde müdahil olduğumuz kampanyalar ve etkinlikler yapmayı gayet iyi bir şekilde başarabilmekteyiz. Bunların odağında ise esas olarak medya düzleminde veya entelektüeller arasında yürütülen ve toplumsal bir pratikten neşet etmeyen, ona doğru yayılmayan söylem kavgaları bulunmaktadır.¹⁸ Bu politik tarz ise bize göre, egemen ideolojinin egemenliğine karşılık veremez. Çünkü bu tarz bir politik pratikte toplumun tabanı ile hemen hemen hiçbir kontak noktası bulunmamaktadır.

Ayrıca radikal solcular mesela TTIP, mülteci yasası, iklim politikası ya da güvenlik yasaları benzeri meselelerle ilgili yaptıkları kampanyalar ve etkinlikler esnasında her zaman yeniden ortaya çıkan devlet saldırılarına karşı koyarken kendilerini tüketmektedirler. Ortaya konan yeni yasa niyetlerine yeni eylemlerle cevap verilmektedir. Bunun sonucu ise, radikal sol politikanın hemen hemen sadece devletin politikalarına karşı bir reaksiyon olarak kalması veya devletin yürüttüğü politikaların ardından koşturup durmasıdır. Biz, bir yandan devlete karşı mücadele etmeyi düşünürken, öte yandan mücadelelerimiz devlet tarafından çerçevesi çizilen bir düzlemde kalıyor ve bize ait hiç bir yapı, strateji, perspektif ve gündelik pratik ortaya çıkamıyor.

Toplum içine kök salmayı zorunluluk olarak gören radikal sol gruplar ve örgütler bile bunu çoğunlukla geleneksel yaklaşımlar aracılığı ile gerçekleştirmeyi denemektedirler. Toplumun tabanında, kendilerinin örgütledikleri yapıları inşa etmek ve güçlendirmek yerine sendikaların, kilise organizasyonlarının, sivil toplum kuruluşlarının, partilerin, dernek ve birliklerin temsilcileri ile ittifaklar yapmakta ve bu anılan aktörlerin etkisinden medet ummaktadırlar. Bu tarz politik yaklaşımlar, toplumsal planda temsilci olan bu insanlarla yapılan ittifakları, aşağıdan gelen gerçek bir örgütün ve mücadelenin yerini alabilecek bir şey olarak görmektedirler. Toplumsal değişimin, devletin ve toplumun içinde, demokratik katılım aracılığı ile gerçekleştirilebileceği inancı radikal solun politik yaklaşımlarının içine kadar girmektedir. Bize göre pek çok radikal solcunun topluma ve toplumun öz-örgütlenme ve öz-yönetim potansiyeline karşı duyduğu güvensizlik, toplumsal atalet halini izleyen takatsizlik ve eyleme geçme hantallığı, diğer şeylerin yanında bu inancın sebepleri arasındadırlar. Buna uygun olarak, resmi ya da politik kurumlarda (gençlik sendikası sekreteri olarak, burjuva partilerinde bilimsel danışman sıfatıyla, mülteci barınma kurumlarında, sivil toplum örgütlerinde, devlet tarafından finanse edilen girişimlerde ve hatta devlet dairelerinde) çalışan radikal solcuların sayısı da yüksektir ve tarihsel olarak bakılınca görülen, toplumsal hareketlerin, bu yolla resmi kurumlar içinde eritildiği ve sonuç olarak ortadan kayboldukları olgusudur. Mesela 80'li yıllardaki kadın hareketi ya da Bündnis 90/Grüne içindeki Yeşil Hareket buna bir örnektir.

Reformist ve sol-liberal politik yaklaşımlarsa bize göre, devrimci hareketlerin gelişmesi ve varlığını sürdürmesi noktasında ortaya çıkabilecek en büyük engel ve tehlikelerden

¹⁸ İdeolojik tartışmalar önemlidir. Fakat soru bunların nasıl yapılacağıdır; burjuva medyası üzerinden mi, aşağıdan doğru bir pratik aracılığıyla mı?

biridir. Sadece sosyal demokrasinin¹⁹ FA'da 1900'lü yıllardan beridir oynadığı role dair yapılacak bir tahlil bile bu değerlendirmenin altını çizmemiz için yeterli olur. Tarih, sosyal demokrasinin hem kurumsal hem de ideolojik olarak işçi sınıfının ve solun bölünmesine hizmet ettiğini göstermektedir. FA'daki reformist sendikaların bugüne kadar olan tarihi de onlara dair benzer bir değerlendirmeyi yapmamıza izin vermektedir. Sayısız örnek, bu sendikaların ücret mahkumlarının milliyetçi bir tarzda, içeriden doğru bölünmelerine nasıl katkı sunduklarını ve daha sonra ittifaklar içinde (mesela nazilere karşı ittifaklarda) radikal sol hareketlerle arasına nasıl mesafe koyduklarını ve bu hareketleri nasıl ortada bıraktıklarını vs... göstermektedir. Bu bölünme ise emek mücadelesinin yaygınlaşmasını ve radikal bir hal almasını engellemiştir.

Aynı şekilde dünyanın değişik yerlerindeki toplumsal ayaklanmaların başarısız olma nedenleri üzerine yapılacak bir tahlil de -mesela Yunanistan'daki kemer sıkma karşıtı hareket, İspanya'daki 15M hareketi ve İran'daki Yeşil Hareket ya da Arap Baharı içinde- reformist güçlerin oynamış oldukları bölücü ve karşı devrimci rolü bize gösterir. Buna rağmen hala bazı radikal sol gruplar, reformist sendikalar ve öteki reformist yapılarla ortak bir çalışmayı stratejik ve makul bularak bunun için çabalamaktadır ve bu ortak çalışmayı toplumun tabanında yapılacak bir çalışmaya tercih etmektedirler.

Bir kısım radikal sol grup içinde, "solcu" partilerin parlamenter demokrasi çerçevesinde gerçek değişimleri getirebileceklerine ya da bu partilerin, toplumu değiştirmenin genel stratejisinin bir parçası olabileceklerine dair inanç da mevcuttur. "Solcu" partilerin başarısına duyulan bu umut, yalnızca sürekli bir biçimde yanlışlanmakla kalınmamış (mesela son olarak İspanya ve Yunanistan'da) aynı zamanda aşağıdan yükselen hareketler üzerinde tam aksi vahim etkiler de göstermiştir. Bu hareketler, seçim çalışmalarına yoğunlaşarak kendilerini tamamen yıpratmışlar ve güçlerini kaybetmişlerdir (İspanyada Podemos içindeki 15M aktivistleri ya da HDP için seçim çalışması yapan Türk ve Kürt solcular, Syriza aracılığı ile protestosunu yükselten Yunan halkı). Bu olurken "solcu" partiler toplum içindeki umudu kendi üzerlerine çekmekte ve böylece radikal solun kendi mücadele tabanını kaybetmesine sebep olmaktadır. Bu umutların boşa çıkması ise kalıcı sonuçları olan bir yenilgidir.

Şu ana kadar söylenenlerin ışığında şu tespitleri yapmamız mümkündür: Radikal solun çeşitli politik taktikleri -mesela militan eylemler, toplumsal aktörlerle ittifaklar, kampanyalar vs...- ortak bir noktada buluşmaktadırlar; bunlar, temeldeki perspektif yoksunluğunu ve sol hareketin yaşadığı yenilgiyi yansıtmaktadırlar. Buna ek olarak hiçbiri, aşağıdan gelen gerçek bir devrimci strateji ve geleceğe dönük öngörüye sahip değildir.

Ne İstiyoruz?

Radikal sol politikanın, temelli ve derine giden bir değişime ve yeni bir doğrultuya ihtiyaç duyduğunu düşünmekteyiz. Bize göre radikal sol politikanın esas görevi, tek tek mücadele alanlarının ötesine giden, gelecekte olmasını istediğimiz şeye işaret eden, insanların gündelik hayatında kök salmış, kendine ait yapıları inşa etmek ve bunları kuvvetlendirmektir. Çünkü toplumsal yapıların gerçek bir dönüşümü ve böylece kapitalist sistemin ve devletin aşılması ancak insanların öz-örgütlenmeye ve öz-örgütlenme çerçevesinde de öz-yeterliliklerine ve dayanışmaya dair tecrübeler edinmeleri durumunda tekrar mümkün olabilir.

¹⁹ Bununla o zamanların SPD'si içindeki Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht vb... tarafından temsil edilen devrimci eğilimleri kastetmiyoruz.

Hayatımızı, devletin aracılığı olmadan nasıl örgütleyeceğimizi, gündelik hayatta problemleri nasıl çözeceğimizi toplum olarak öğreneceğimiz yapıları kuvvetlendirmeli ve inşa etmeliyiz. Böylece yalnızca toplumun artan apolitikleştirilmesine karşı değil, insanların kontrol edilmesi ve yönetilmesi gereken varlıklar olduğuna dair özellikle FA toplumunda derinlere kök salmış inanca karşı da bir şeyler yapmış oluruz. Ayrıca bu tarz yapılardan yola çıkarak gündelik hayatımızın farklı alanlarında dayanışmacı mücadeleler geliştirilebilir ve yürütülebilir (iş hayatındaki saldırılara, resmi kurumlardaki baskılara, zorla ev boşaltmalara vs.. karşı). Biz, içlerinde kapitalist ve milliyetçi değerlerin, normların, düşünme biçimlerinin ve yapıların sorgulanacağı, değiştirilebileceği [bunların yerine] özgürleştirici değerlerin, düşünme biçimlerinin oluşabileceği ve yeni deneyimleri mümkün kılacak alanları yaratmalıyız. Bu anlamda, kendimizin örgütlediği yapıların inşası, politik düzlemdeki soyut bir dönüşümün ötesine giderek bizim hayatlarımızın dolaylımsız, gerçek ve özgürleştirici bir değişimini ve iyileştirilmesini mümkün kılacaktır.

Ayrıca, bizim örgütlediğimiz dayanışmacı yapılar, kapitalist ilişkilerin saldırılarına karşı kendimizi en azından kısmi olarak korumamız noktasında da bize yardımcı olabilirler. Bu yapılar aynı zamanda, baskı altında yaşayanların, egemen kapitalist ilişkilere karşı eleştirel düşünme biçimlerini geliştirebilmesinin de ön-koşullarını yaratırlar. Öte yandan, kendimizin örgütlediği, halihazırda kökleşmeyi başarmış yapılar, kitle protestolarının ve ayaklanmaların ortaya çıktığı ve ayrıca devlette altüst oluşların yaşandığı zamanlarda devrimci süreç açısından da önemli bir işlevi üstlenirler.

Kendi örgütlediğimiz yapıların varlığı son tahlilde, bizim gündelik hayatımızın sürdüğü bütün yerlerde gerekli ve zorunludur. Bu noktada aşık olan alanlar ise işle ilgili (işyeri, resmi kurumlar), ev ile ilgili (apartman, sokak, mahalle), insanla ilgili (çocuk, bakım) ve yaşamın sürdürülmesi ile ilgili (dayanışma ağları, gıda malzemeleri üretimi, sağlık) vb...alanlardır. Buna uygun olarak biz, kendi gündelik hayatımızı yani kendi iş ve yaşam koşullarımızı politik bir nüve olarak kavramalı ve mücadelemiz içine entegre etmeliyiz. Aynı zamanda bize göre radikal solcuların görevi, sadece özel alanın politik olduğu fikriyle hareket etmenin ötesine geçip mücadelelere müdahil olmak ve etken bir şekilde yapıların inşasını öne taşımaktır.

Özellikle güvencesiz, düşük ücret alanlarındakiler olmak üzere pek çok farklı alandaki ücret mahkumları artık kalıcı bir iş imkanına sahip değildir, sık sık işyeri değiştirmekte ve böylece yalnızlaşmaktadırlar. Bunların sonucu olarak burada, öz-örgütülüğün ve mücadelelerin ortaya çıkmasının koşulları giderek zorlaşmaktadır. Bunun ışığında mahallelerde hayata geçirilen örgütsel yapıların özel bir işlevi olacaktır zira bu yapılar başka alanlardaki mücadeleler için de çıkış noktası olabileceklerdir.

Gündelik hayatın bütün alanlarında kendimizin örgütlediği yapıların inşasından bahsettiğimiz zaman ortaya çıkan sorulardan biri de, Antifa Kritik & Klassenkampf tarafından kaleme alınan “Yaklaşan Çarpışma (Der kommende Aufprall)” adlı makalede de dile getirilen (s.7), kimin son bağlamda kendisini bu örgütlenmenin öznesi olarak kavradığı veya kavrayabileceği sorusudur. Makalede ortaya konan, emrivaki devrimci bir öznenin veya *kendisi için* bir sınıfın olmadığı fikrini paylaşmaktayız. Buna rağmen biz, toplumun değiştirilmesinin stratejisi meselesinde, toplumsal değişime dair müstakil, maddi bir ilgisi ve motivasyonu olan güçlerin ve potansiyellerin nerede olduğunu çıkarımlamak için toplumsal ilişkilerin ve bu ilişkilerdeki çelişkilerin bir tahliline ihtiyaç duyduğumuzu düşünmekteyiz. Bu tahlilin bizim açımızdan sonucu ise, müdahil olup mücadele etmek noktasında şansımızın en yüksek olduğu yerler olarak

gördüğümüz ağırlık merkezlerinin açığa çıkmasıdır (bkz 3. sav). Kendi durumu hakkındaki bilinçlilik, bu durumun temelde yatan yapılarla bağlantısına dair bir anlayış ve aynı zamanda bunun başkalarının durumu ile olan ortaklığı üzerine bir kavrayış..., bütün bunlar evvela ortak mücadele ve süreçler içinde etken bir şekilde geliştirilmelidir. “Ancak bireysel çıkarlar ve ihtiyaçlarla kapitalin çıkarları ve ihtiyaçları arasındaki çelişki, mücadele edenler tarafından toplumsal bütünle ilişkilendirildiği zaman, (...) -ki bu, bireysel pozisyonun da bunun içinde nerede durduğunu tespit etmektir- sosyal ve politik bir devrimin taşıyıcıları²⁰ ortaya çıkarlar.

Bu kalıcı yapıları inşa ederken sıfırdan başlamalıyız ve bu esnada halihazırda varolan bir şeylerden medet ummamız da pek mümkün değildir. Toplumda etkili olmak bizim için ittifakların atanmış temsilcileri ile bir araya gelinmesi değil aksine, insanların içlerinde özneler olarak örgütlendikleri yapıların yaratılmasıdır. Bu bizim için alışılmışın, tanıdık çevrenin dışına çıkmamız ve her şeyden önce gündelik hayatımızın döndüğü yerlerde bulunmamız gerektiği anlamına gelmektedir. Bu, yorucu ve detaylı bir iştir, sabır gerektirir ve bunun bir ihtimal doğrudan görülebilecek sonuçları da olmayabilir. Ancak 1970’li yıllarda Fatsa’da^{*21}, Rojava ve Chiapas’ta olanlar bize, toplumsal büyük dönüşümlerin gökyüzünden düşmediklerini aksine devrimci örgütlerin toplumun tabanında yürüttükleri, on yıllar süren bir çalışmanın sonucu olduklarını bize göstermektedir.

Mesela, kent ve iş alanlarında, kendi örgütlediğimiz yapıları inşa edip bunları idare ederken ve kendi mücadelemizi örgütleyip yürütürken olası her zorlukla karşı karşıya kalacağız. Bu noktada anılması gereken bir başka şey de, protestoların ve bizim örgütlediğimiz yapıların, yurttaş katılımı ve yurttaşların beraber yönetmesi ile ilgili çok çeşitli yapılar üzerinden devlet aygıtına bağlanması tehlikesidir (mesela yurttaş inisiyatifleri, yuvarlak masa, aracılık süreci, mahalle danışma kurulları, işyerinde yönetime katılım). Diğer bir tehlike ise protestoların ve bizim örgütlediğimiz yapıların tepkilerini yalnızca sosyal demokrat bir tarzda ortaya koymaları ya da tepkilerin böylesi bir tarzla sınırlanmasıdır.

Yukarıda ortaya konan deneyimlerin ve tahlillerin ışığında, reformist sendikalar ve “solcu” partilerle vs..yapılan işbirliğinin radikal solcuların temel stratejisi olmasını reddetmekteyiz. Biz bunun yerine, tarihsel ve güncel tecrübeleri değerlendirmeliyiz ve sosyal demokrat fikirlere karşı devrimci fikirlerin ve öz-örgütlenmeye dair yaklaşımların nasıl inşa edilebileceği ve korunabileceği sorularını tartışmalıyız. Bunlara başka sorular da ekleyebiliriz: İnsanlar ne aracılığı ile kendi gündelik sorunlarını daha geniş bir bağlamda görme ve bu sorunlarını öteki insanların sorunları ile bağlantı kurma ve toplumun bütününe dair bir tahlil ve perspektif yaratma bilincini edinmektedirler?

İnsanlarla, yerel meselelerin ötesinde bir bağlantı kurma nasıl başarılabilir? Gerçek değişim ne demektir? Sosyal hareketleri aşağıdan doğru nasıl radikalleştirilebilir ve güçlendirebiliriz? Gündelik problemlerin (iş ilişkileri, Hartz IV, kiralar, eğitim, bakım vs...) politikleşmesi nasıl sağlanabilir? Sosyal danışmanlık ilişkileri içinde kaybolmak nasıl engellenebilir ya da radikal solcu yapıların ve güçlerin tamamıyla bir bireysel dayanışma formuna dönüşmelerine nasıl mani olunur (bkz. mülteci protestoları)? FA’da öz-örgütlenme kültürünün inşası nasıl bir şekle sahip olabilir? Olası zorluklar nelerdir? Kent alanlarında devlete yakın sosyal yönetim biçimleri ile ve sivil toplum veya siyasetten arındırılmış yardım politikalarına tavrımız ne olmalı? Bütün bu sorular kesintisiz bir tahlile ve kesintisiz olarak tartışılmaya muhtaçtırlar.

²⁰ Der kommende Aufprall, Antifa Kritik & Klassenkampf, S. 7.

²¹ <https://kentstratejileri.com/2017/09/08/devrimci-halkci-bir-yerel-yonetim-deneyimi-fatsa-belediyesi/>

Şu ana kadar söylenenler bizim, kampanya politikaları ve tek tek olaylara müdahil olma durumu gibi yöntemleri reddettiğimiz anlamına gelmemektedir. Biz bu araçları daha ziyade, yukarıda ortaya konan stratejinin hayata geçirilmesine hizmet eden pek çok taktikten biri olarak kullanmalıyız.

5. Sav: Hayatı Dahil Edin

Münster makalesinde, üzerlerinde devrimci mücadelenin sürdürüleceği 3 düzlemde biri olarak, kendimizin örgütlediği kolektif yapıların inşası ve bunların ağlarla birbirine bağlanması meselesi konusu edilmektedir. Anladığımız kadarıyla makale bu noktada, radikal sol kolektivist projelerin inşasını ve bunların ağlar aracılığıyla halihazırda varolan, solcuların örgütledikleri projelerle biraraya getirilmesine işaret etmektedir. Fakat biz bu stratejiye bir parça şüpheyle bakmaktayız.

Biz, radikal solcu pek çok eylemcinin bir yanda politik çalışma ile öte yanda kendi özel iş ve yaşam koşulları arasında ayrıma gittiklerine ve kendi kendilerini *politik bir özne* olarak hissetmediklerine dair (içkin) eleştiriye katılmaktayız. Yani olması gereken şey bizim kendi yaşam gerçekliğimizin politik olduğunu kavramamız ve bunun içinde kendimizi örgütlememizdir. Radikal sol çevrenin büyük kısmı bu bilgiyi “kendi” otonom alanlarını, projelerini, kolektiflerini kurmak ve yaymak için bir çağrı olarak algılamaktadırlar. Buna uygun olarak pek çoğu da ev [komünlerinde] yada proje gruplarında faal durumdadırlar.

Biz, kendimizin örgütlediği yapıların inşasından bahsederken, bununla öncelikle otonom, sol alanların ve projelerin inşasını kastetmemekteyiz. Eve ve işe dair kolektif ve otonom yapıları, kapitalizm şartlarında hayatı ortak bir şekilde biçimlendirmenin meşru tarzları olarak görüyoruz. Bu yapılar bir yandan kişisel, gündelik hayatımızı daha fazla kendimizin belirlemesine ve öte yandan ise öz-yönetim ile ilgili önemli deneyimlere olanak sağlarlar. Bu anlamda halihazırda varolan otonom sol projeler bizim için desteklenmesi ve savunulması gereken bir geleneğin parçalarıdır. Bizler onların deneyimlerinden pek çok şey öğrenebiliriz.

Bununla birlikte biz, varolan otonom sol alanların örgütlenip yayılması ile toplumsal bütüne dair perspektiflerin ortaya konabileceğini düşünmüyoruz. Otonom sol projelerin pek çoğu ziyadesinden fazla bir şekilde sadece, radikal sol bir tarzda sosyalleşmiş ve görece olarak küçük grupların ihtiyaçlarına göre biçimlenmişlerdir ve daha geniş kitlelerle bağ kurma yetenekleri yoktur. Böylece bunlar, kapitalist koşullarda yalıtık adacıklar olarak kalma tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. En kötü senaryo ise “güzel ev yaşamı” adacıkları ya da radikal sol yaşam tarzının ifadesi olarak apolitikleşmeleridir.

Ayrıca, daha ziyade sol çevre odaklı merkezlerin, ev projelerinin vs...yürütülmesi ve inşası, çoğunlukla fazla vakit alır ve emek ister. Bu şekilde sosyal ve politik mücadelelerden bu işlere kuvvet çekilir ve toplumun bütününe dair bir strateji odak olmaktan çıkar.

Toplumsal değişimi sağlayabilecek öz örgütlenme yapılarındaki potansiyellerin daha ziyade bir apartman bloğunun kiracılarının, bir sokağın sakinlerinin ya da bir firmanın çalışanlarının arasında karşılıklı yardımlaşma temelli dayanışma yapılarının ve onların bizzat örgütledikleri mücadelenin ortaya çıktığı yerde görmekteyiz. Bu yapılar, politik ve sosyal merkezler gibi herkese açıktırlar. Bunlar bir alt-kültür

kimliğinin ifadesi olmamalı, aksine ilgili insanların ihtiyaçlarına göre şekillenmelidirler.

Bundan dolayı biz, örgütlemeyi hedeflediğimiz yapıları ve alanları sürekli olarak onların “kırılganlıkları”²² noktasında kontrol etmemiz gerektiği zorunluluğuna dair Lower Class Magazine'de belirtilenlere katılmaktayız. Biz, hangi etmenlerin bizim örgütlediğimiz yapıları dirençli payandalara dönüştürdüğünü ya da öte yandan bu yapıların hangi sebeplerden ötürü apolitikleştiklerini ortaya çıkarmalıyız.

6. Sav: Alt-kültürden Dışarıya

Son savlarımızda, aşağıdan yükselen toplumsal örgütlenme süreçlerinin ve mücadelelerin güçlendirilmesi meselesinin radikal sol politikanın merkezinde olması gerektiğini detaylı olarak anlattık. Bunun önemli ön-koşullarından birisi de toplum ile radikal sol hareket arasındaki bölünmüşlüğün ortadan kaldırılmasıdır.

FA'da bu bölünmüşlük esas olarak radikal sol politika tarafından yaratılmaktadır. Bu politikanın karakteristikleri ise alt-kültür aidiyeti, politik olarak sürekli kendi grup çevresine yapılan referans ve kendisini (bilerek ya da bilmeyerek) toplumun çoğunluğundan soyutlamadır. Politika ile ilgilenen insanlar için bile bu “çevreler” ile kantağa girmek kolay değildir ve bunlar tarafından kabul edilmek için epey bir çaba ortaya konmalıdır. Pek çoğumuz bunu kişisel olarak deneyimlemiştir. Başka şeylerin yanında bu [kapalılığın] sebeplerinden biri de, aidiyetin esas olarak ortak politik pozisyonlar ve hedefler üzerinden değil, aksine, daha ziyade kültürel ve dilsel kodlar, giyinme şekli, davranış normları vs..gibi alt-kültür kriterleri üzerinden üretilmesidir. Radikal sol politikanın yaygın etkisinden bahsetmek mümkün değildir. Kirpi gibi kendi kabuğuna çekilme şeklindeki politik ve alt-kültür yapılanması, (kendi içine kapanıp dışarıya karşı savunmada olma hali de) radikal sol siyasetin büyük oranda marjinal ve toplumsal olarak önemsiz kalmasına neden olan etmenlerden biridir.

Tek tek pek çok bağlamda, on yıllardan beridir sürekli bir biçimde radikal sol çevrelerin bu kapalılık ve kendi kendine odaklanmış olma hali ile bir hesaplaşma talep edilmesine rağmen bu duruma dair esaslı bir değişiklik şu ana kadar olmamıştır. Bizzat radikal sol çevrenin içinde de eliter ve dışlayıcı mekanizmalardan düzenli bir şekilde şikayet edilmektedir (7. Sav). Yani görüldüğü kadarıyla toplum ile radikal sol çevreler arasındaki bölünme hiçbir şekilde istenen şey değildir. Buna rağmen on yıllardan bu yana bu çelişki yerinde duruyorsa, bu noktada hangi etmenlerin radikal solcularla toplum arasındaki bu bölünmenin devam etmesine katkı sunduğu sorusu ortaya çıkmaktadır.

Kendi Başına Değer Olarak Radikal Sol Alt-kültür

Radikal sol çevrelere girme arayışında olanlar hala esas olarak gençlerdir. Sadece toplumsal baskı mekanizmalarını reddetmek değil, ayrıca, herşeyden önce egemen düşünme ve davranış kültürü kodlarına karşı çıkmak da bu gençler için önemli motivasyon kaynağıdır. Radikal sol bir alt-kültürün ortaya çıkarılması ve şekillendirilmesi bu bağlamda önemli bir rol oynar. Politik “çevre” ile özdeşleşme üzerinden aidiyet duygusu üretilir ve bireysel güçsüzlük ve yalnızlık hissi azaltılır. Ayrıca radikal sol alanlar, içlerinde geçerli olan dar çerçeveli uyaşımlara rağmen, toplum tarafından hor görülen belirli bireysel tarzları geliştirmek ve onları sonuna

²² In *Wie die Welt verändern?* von lower class magazine (01/2015)
<http://lowerclassmag.com/2015/01/wie-die-welt-veraendern/>

kadar yaşamak için de nispeten korunaklı bir çerçeve sunarlar (bireyin kendi cinsiyet rolü ile ilişkisi, cinsel yönelim vs..)

Bu etmenlerin sonucunda radikal sol “çevre”, kendisini ona ait hissedenler için her şeyden önce sosyal ve duygusal bir anlam kazanır. Radikal sol çevre içinde yaşamının bahis konusu edilen subjektif avantajları öncelikle onların toplumsal politika bağlamında sahip oldukları önemden bağımsız olarak varolurlar. Böylece toplumsal bir hesaplaşmanın zarureti kendini dolayimsız bir şekilde hissettirmez, zira grup yaşamı, toplumun kıyısındaki bir varoluşa doğru geri çekilme olarak yani bir çeşit toplumu terk etme hali olarak yaşanmaya devam edilebilir.

Böylece alt-kültürün korunması kendi başına bir değere dönüşür.

Bunlara ek olarak, radikal sol yapılar içindeki sosyalleşme üzerinden, sol alanların toplumsal etkilerin dışında yani bu etkilerin varolma koşullarının dışında (mesela artan kapitalist, ırkçı, milliyetçi, faşist eğilimlerin dışında) durduklarına dair bir illüzyon yaratılır. Kendine dair bu algı, eliter bir bilinç yaratarak, radikal sol ile toplum arasındaki ayrışımı güçlendirir. Bu algı içinde kişiler, kendi çevrelerini aydınlanma ve özgürleşmenin sığınakları olarak stilize ederler, bu esnada “dışarıdaki” toplum da gerici yenilginin cisimleşmiş hali olarak ortaya çıkar.

Radikal sol yapılarda eksik olan açıklık, son zamanlarda pek çok kereler ajanların açığa çıkarılmasına müteakip pek de temelsiz olmayan gözetlenme ve ajan korkusu ile de elbette ilişkilidir. Diğer yandan, politikayla ilgilenen ancak yeni, tanınmıyor ya da toy olmalarından ya da safça sorular sormalarından ötürü, radikal sol yapılarla ilişkilene istekleri başarısızlığa uğrayan insanların anlattığı pek çok kişisel hikaye de ortadadır. Bu insanlar bunlardan dolayı sorgusuz sualsiz toplantılardan, alanlardan ve etkinliklerden atılmışlardır. Buralarda sık sık, politik pratiğin militanlığına kesinlikle uygun düşmeyen bir gizlilik ve kapalılık sergilenmektedir. Gizliliğin seviyesinin politik pratiğin türüne göre ayarlanmasının önemli olduğunu düşünmekteyiz. Mahallelerde yapılarımızı inşa ederken bizim yapılarımızda tanınmayan herkese şüphe ile yaklaşılması, onların görmezden gelinmesi ve sorgusuz sualsiz gitmelerinin istenmesi çok vahim bir hata olur. Aynı zamanda, örgütlenmiş yapılarda bir şüphenin belirlediği anda bu şüphe ile başa çıkılması daha kolaydır. Çünkü ilgili kişinin nasıl kontrol edileceğine dair sorumluluklar ve somut yöntemler mevcuttur.

Tabii ki, radikal sol çevrenin toplumdan yalıtık bir alt-kültür olarak yeniden üretimi noktasında psiko-sosyal etmenler de bir rol oynamaktadır. Pek çok radikal solcunun daha geniş halk kitleleri ile ilişkilene noktasındaki yeteneksizliği ve hantallığı aynı zamanda, korkuların, güvensizliklerin, yalnızlaşmanın, utanmanın, utangaçlığın, beceriksizliğin, yetersiz deneyimin ve çekinmenin de ifadesidirler. Çoğunlukla eksik olan bir yetenekse başka türlü düşünen insanlarla onları ciddiye alarak ilişkilene, iletişim kurma ve çelişkilerle başa çıkmadır. Bu, kişisel yaşanmışlıkların sonucu olan deneyimlerin dışında toplumsal bütünle ilgili şartların da ürünüdür. Eşitler arasındaki yapıcı ve saygı dolu bir tartışma kültürünün gelişmesi ve ayrıca insanlara denk partnerler olarak davranma yeteneği bu toplumsal şartlarda nadiren öğretilmekte ve güçlendirilmektedir.

Başka yerlerdeki radikal sol ilişkiler bu tarz zayıflıkları, kolektif refleksiyon, eğitim ve tartışma aracılığı ile düzeltmeyi denerken, grupların çoğunluğu bu çabayı ya tamamıyla savsaklamakta ya da tek tek bireylere bırakmaktadırlar. Bu durum, ülkedeki radikal sol politikanın toplumun değiştirilmesine ne kadar da az değer verdiğini de gözler önüne

sermektedir.

Rahatlık sunan çevrelerden çıkıp görünür olmayı engelleyen ve zorlaştıran psikolojik sebepler ise sık sık problem olarak kabul edilmemekte ya da adları konmamakta ve böylece aşılamamaktadırlar.

Ne istiyoruz?

Devrimci mücadeleler ve dönüşümler topluma, tek tek politik gruplaşmalar ve önderler tarafından dayatılamazlar. Bunlar ancak, daha geniş sosyal hareketlerin yansımaları oldukları ölçüde başarılı olabilirler. Buna uygun olarak devrimci politika da devrimcilerin toplumun içinde hareket etmesinden, halkla ilişki kurmayı denemesinden ve halkın içinde hazır bulacakları çelişiklere de hazır olmalarından başka bir şey değildir. Bunun olması için radikal solun, alt-kültür esaslı doğrultusunu ve kendisini izole etme halini geride bırakması, kendisini toplumun bir parçası olarak konumlandırması ve insanlarla kararlı bir şekilde “sabırlı bir diyaloga”²³ girmesi zorunludur.

Başka türlü düşünen insanların ciddiyetle muhatap alınması ve kişisel tahlillerin, bakış açılarının anlaşılır bir şekilde karşı tarafa aktarılması yeteneğinin kazanılması için bilinçli öğrenme süreçlerine ihtiyaç duyulduğunu düşünmekteyiz. Bu çaba ise iki ayrı düzlemde gitmesi gereken bir süreci gerektirir; bir yanda kişisel korkularla, kuşkularla hesaplaşma ve öte yanda devrimci fikirlerin hangi yöntemle aktarılmalı durumunda ciddiye alınıp anlamlı bir şey olarak algılanacaklarına dair sorunun tartışılması.

Bizi sürekli doğrulayan bir kültürün alışılmış çemberinden ve güvenli havasından dışarı çıkma süreci bazılarımızda korku ve kuşkularla bağlantılı olarak ilerler. Buna uygun olarak politik süreçler, kendimizle hesaplaşma ve kendi bireyselliğimizi geliştirme amaçlı alanlar yaratmalıdırlar ki biz de böylece toplum içinde daha özgür bir şekilde hareket etmeyi öğrenebilelim. Bu ise, bütün kişisel değişimlerde olduğu gibi kendi başımıza terk edilmediğimiz aksine ortak deneyimler yapabildiğimiz ve beraberce bunları değerlendirebildiğimiz koşullarda en optimal bir şekilde gerçekleşir. Bunun ön-koşullarından birisi de bizim ortak yapılar içinde, açık ve samimi bir şekilde, statü yitimi ve alay korkusu vs.. olmaksızın, kuşkular ve korkulardan uzak (öz)eleştiri yapabileceğimiz bir atmosferi yaratmamızdır (bkz. 7. sav).

İkinci nokta ise eleştirel tahlilin ve devrimci fikirlerin başkaları için anlaşılır ve ciddiye alınır bir biçimde nasıl ifade edileceği sorusunu içermektedir. Bununla, başkalarının ilgisini cezbetmek ya da çekici görünmek için yöntemler edinilmesi (yani psikolojik manipülasyon) kastedilmemektedir.

Gerekli olan daha ziyade, muhatabın politik olarak araçsallaştırılmayacağı, tersine saygı ile karşılanacağı buluşmaların aranması ve muhataba yönelik samimi bir ilgidir. Bu, en farklı yaşam tarzlarında bile zenginleştirici deneyimlerin olabileceğinin kabulü dışında, kendini dönüştürmeye dair bir gönüllülüğü de içermektedir. Ve bu, aynı zamanda konuşmalardaki çelişiklere tahammül etmeyi ve bu çelişiklerle karşılaşmayı

²³ Bu diyalog, sadece aydınlatma amacı taşıyan bir işten şu ölçülerde ayrılmaktadır. 1) Karşılaşmalar göz hizasında olur, 2) varoluşsal koşullar diyalog için araç olurlar, 3) Radikal solcuların kendileri de gerçekliğin gözden yanlarını başkalarının gözlerinden görmeyi ve bundan dersler çıkarmayı öğrenirler („Öğretenler de öğrenenlerdir“).

ve karşıdaki insanda ortaya çıkan ilk aydınlanma karşıtı dūřüncede diyaloğu bitirmemeyi öğrenmek anlamına da gelmektedir.

İletişim yeteneğine sahip olmaktan bahsedince demek istediğimiz ne kişinin kendi pozisyonunu sebepsiz yere terketmesi ne de gerici pozisyonlar için “daha fazla tolerans” geliştirilmesidir. Bununla, radikal bir tahlili stratejik nedenlerle saklamayı da kastetmemekteyiz. Kastettiğimiz daha ziyade yukarıda söz konusu edilen iki düzlemin politik mücadelemizde merkezi bir rol oynamaları zorunluluğudur:

- 1) Nasıl ve ne aracılığı ile devrimci bir tahlilin insanlar için anlamlı olabilir sorusunun tartişılması,
- 2) Hangi yöntemlerle biz bunun için ihtiyaç duyduğumuz yetenekleri geliştirebiliriz sorusu...

7. Sav: Neoliberal değerler yerine özgürleştirici devrimci kültür

Biz kendimizi seve seve toplumun genelinde hakim olan değerlerin ve davranış **biçimlerinin** tesinde bir yerde konumlandırırsak da yapılarımızdaki gerçeklik [toplumdakinden] çok da farklı değildir. Bu yapılar çoğunlukla, soğuk davranma (coolness), mesafeli durma, savunmada olma, karşılıklı sınır koyma, performans ve rekabet anlayışı, iletişim kurma yeteneksizliği, en radikal fikirlerin ve en militan tavrın kimden geldiğine dair boy luşme hevesi gibi bir takım eğilimlerin etkisi altındadırlar. Bu davranış şekilleri neoliberal değerler aracılığı ile toplumun biçimlendirilmesini de yansıtırlar. Politik olarak temsil ve talep ettiğimiz Őeylere gönderim yapan özgürleşmeci bir kültür bizim yapılarımızda da çoğunlukla eksiktir. Ve buna rağmen, kendimizi değiştirmeye dair bir çalışma yapmak ve politik mücadelemizde özgürleşmeci bir kültürü geliştirmek her hangi bir anlam ifade etmemektedir. Hem geleneksel hem de radikal sol çevreler devrimi sadece ekonomik ve siyasi yapıların değiştirilmesi ile bir tutmaktadırlar. Bireysel ve toplumsal varoluşun değiştirilmesinin ise buna karşın hemen hemen hiç bir önemi yoktur.

Kendimizi radikal solcu olarak tanımlayınca kapitalist ve neoliberal sistemin hakim normlarının bizim üzerimizde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu, bizim bu normları ne kadar da çok iselleştirdiğimizi ve bunların bizim davranış ve dūřnce tarzımızı ne kadar da çok belirlediklerini görmezden gelmeye meyletmekteyiz. Bu görmezden gelmenin devrimci bir hareketin inşası noktasında da sonuçları vardır. Őayet kendimizi geliştirmeyiz, eleştirmeyiz ve değiştirmeyizsek, o zaman sistemin içselleştirilen pek çok davranış ve dūřnce biçimi, devrimci süreçlerin inşası sırasında engel olarak ortaya çıkarırlar. Böylece mesela, içeriye ve dışarıya karşı kendi pozisyonunda dayatma, statü odaklı dūřnř, kariyer peşinde koşma, kendini ön plana çıkarma, rekabet, seçkincilik vs... gibi radikal sol çevrelere ve alt-kültürlere has davranış kodları yanında bireyci ve egoist davranış biçimleri de örgütlenme sürecini bir o kadar engellerler.

Özellikle göçmen solcular arasında devamlı olarak, kişisel devrimci geçmişin ya da geçmişte yaşanılan acının, devrimci tutumun ve radikalliğin sonsuza kadar sürecek bir kanıtı olarak taşındığını ve gündelik hayat içindeki davranışların bunun arkasında ciddiye alınmadığını deneyimlememekteyiz. Devrimci bir tutum, eşyanın mantığına uygun olarak bir zamanlar edinip üzerinde dinlenmeye çekildiğimiz bir durum olmadığı gibi, politik çevrelerde en devrimci, aile ve arkadaşlıklar arasında ataerkil davranışlara devam gibi birbirinden ayrı tutum olarak da değerlendirilemez.

Sonuç olarak diğer insanlarla aynı koşullara tabi olduğumuzu kabul etmeliyiz. Neoliberal dünyada yaşam bir yandan, kesintisiz bir performans baskısı tarafından

belirlenen atomlaşmış bir toplumdaki güvencesizliğe, öte yandansa insan ilişkilerinin metalaştırılmasına çıkmaktadır. Bunun sonucu olarak insanlar kendilerini ve başkalarını bir meta olarak görür ve bu şekilde biraraya gelirler, ki bu da insanların kendilerini değiştirebilir ve elden çıkarılabilir olarak hissetmesiyle sonuçlanır. Kendini sergileme eğilimleri yapısal bir sebebe karşı bireysel cevap olarak ortaya çıkarlar. Bu, günümüz toplumunda yalnızca üretim performansı ve sosyal statü üzerinden ulaşılan kişisel tastik ve kabul görmeye dair içsel ihtiyaca verilmiş şekli bozulmuş (verformte) bir yanıtıdır.

Değerli olma hissi ile birlikte kabul görmeye dair bu insani ihtiyaçsa, yukarıda belirtilen sebeplere karşı ortaya konan ortak mücadele ve ortak yaşam içinde özgürleştirici bir kültürün yaratılması aracılığı ile sağlanmalıdır. Böyle bir kültürde kimseye elden çıkarılacak bir nesne gibi davranılmaz, aksine insanlar karşılıklı olarak birbirlerini kapitalizmin güvencesizlik saldırılarına karşı desteklerler. Bu kültürde empati, karşılıklı saygı için bir araç olarak hizmet eder.

Critical Whiteness'in²⁴ ve benzer şekilde, içselleştirilmiş ataerkil yapıları sorgulayan feminist pratiklerin bir kısım yaklaşımlarında, içselleştirilmiş bu normlarla bir hesaplaşma ortaya konmaktadır. Ancak bu yaklaşımlar çoğunlukla, ne devrimci bir stratejiye veya mücadeleye bağlanmıştır ne de bunlar kolektif olarak güçlenmek ve özgürleşmek için kullanılmaktadırlar. Irkçılık ve cinsiyetçilik karşıtı bu kriterler bundan çok kısmen kendini sergilemeye, kişisel değeri yükseltmeye ve başkalarını değersizleştirip eleştirmeye yönelik dogmalar olarak iş görürler. Bu yaklaşımlar, tek yönlü kullanılmaları sonucunda hareketleri, örgütleri bölme ve kimlik politikasını güçlendirme eğilimleri taşımaktadırlar.

Ne İstiyoruz?

Biz yalnızca siyasi ve ekonomik yapıların değiştirilmesini istemiyoruz. Biz devrimi aynı zamanda, toplumsal ve bireysel varoluşun ve böylece ilişkilerimizi şekillendirme biçimimizin, birbirimizle iletişim kurma şeklimizin ve birbirimize karşı davranış tarzımızın radikal bir değişimi olarak da kavramaktayız. Toplumsal düzlemde özgürleşme, insanların sömürden ve baskıdan uzak koşullarda kendilerini geliştirecekleri, yaşamlarını kendilerinin belirleyeceği ve buna uygun olarak toplumsal bütünün şekillendirilmesinde kendi iradeleri ile katkı sunabilecekleri koşulların yaratılması demektir. Özgürleşmeci bir kültür kendisini açıklıkla, saygılı bir temasla, empatiyle, ilgi ile gerçek bir özgürlük ve dayanışma ile, ortaklaşacılıkla, karşıdakini dinleyebilme yeteneği ile, içtenlikli ve ayrıca mizah yeteneği ile kendisini ortaya koyar. Bu, topluluk içinde her bir tekin iradesini ve kişisel gelişimini mümkün kılan davranış biçimleri aracılığı ile böyle bir kültürün ortaya çıkacağı anlamına gelmektedir.

Özgürleşmeci bir kültür, yanlış düşünme ve davranış biçimlerinin hiç ortada olmamaları ile hayat bulmaz. Yapılması gereken şey daha ziyade, amaçlarımıza uygun alternatiflerin aktif olarak yaratılması ve pratiğe geçirilmeleridir. Bu şu anlama gelmektedir; kendi kişiliklerimizi değiştirme, geliştirme eylemimizin ve bunun yanında, yapılarımızda özgürleşmeci ve dayanışmacı konseptleri somut biçimde hayata geçirme pratiğimizin politik çalışmalarımızın sabit parçaları olmaları bir zorunluluktur. Çünkü devrimci politika herşeyden önce kendimizle başlayan bir şeydir.

²⁴ Critical Whiteness'ta ve eleştirel „Beyaz varoluşa dair araştırmalar“da insanların ırkçı bir sistem içinde kendi somut ayrıcalıklarının ve pozisyonlarının bilince çıkarmalarını ve böylece içselleştirilmiş ırkçı düşünme ve davranış kalıplarını tanıyıp bunları aşabilmelerini sağlamak amaçlı metotlar geliştirilmiştir.

Örgüt ve hareket olarak yapmamız gereken şey, kişisel dönüşümün kolektif tarzlarını aramaya yönelmektir. Bunu yaparken, ilgili deneyimleri ve referans noktalarımızı ise örneğin Kürt hareketinin, otonom kadın hareketinin öz-yardım gruplarının ve ayrıca kolektif terapi konseptlerinin pratiklerinden çıkarabiliriz.

Bize göre, toplumsal bir güç olup olmayacağımız, ne ölçüde gündelik yaşama dair halihazırda başka bir kültürü burada ve şimdi yaratıp yaratamayacağımızla ve insanların ne ölçüde kendilerini yapılarımızda dostça karşılanmış ve dahil edilmiş hissedip hissetmeyecekleriyle bağlantılıdır. Böyle bir kültürün somutta deneyimlenmesi, şeylerin değiştirilemezliği inancına karşı koymak ve insanlara etkili, iradi ve ortaklaşa eylemin bilgisini aktarmak noktasında en etkili araçtır. Bu, kendisini mücadelelerden edinilen deneyimlerde göstermektedir. İnsanlar bu mücadelelerden -bu mücadeleler başarısız olsa dahi -dayanışma, ortak cüret vs.'den edinilen deneyimden sık sık daha da bir güçlenmiş bir biçimde çıkarlar.

8. Sav: Alternatiflere dair bilgiyi edinmek ve yaygınlaştırmak

Egemen ilişkilere dair memnuniyetsizlik noktasında toplumda bir eksiklik olmadığı görüşündeyiz. Kapitalizmin mutluluk vaatlerine, refaha ve gelişmeye inanç kırılma noktasına -sistemin yıkıcı gücü, büyüyen sefalette, hep daha fazla insanın fakirleşmesinde, kötüleşen çalışma koşullarında (güvencesizlik, artan performans baskısı vs.), doğal çevrenin muazzam tahribatında ayrıca savaş çılgınlığında kısacası hep daha fazla noktada açığa çıkmaktadır. Fakat toplumun -mesela ırkçılık ve milliyetçilik aracılığı ile- artan orandaki apolitikleştirilmesi ve bölünmesi, insanların memnuniyetsizliklerini toplumsal yapılarla ilişkiye sokmalarını engellemektedir. Bizim, günümüz toplumunun başat duyguları olarak algıladığımız şeyler, güvensizlik, korku, güçsüzlük ve eyleme yönelik acizliktir.²⁵

Bunun sebeplerinden biri de kolektif mücadelelerin ve benzer şekilde kapitalist sistemin dışındaki toplumsal perspektiflerin en azından reel sosyalizmin çöküşünden beridir anlamsız olarak görünmesidir. *There is no alternative* söylemi ideolojik düstur olarak kalplerimize ve beynimize kazınmıştır. Bu ütopyasızlık ve perspektif yoksunluğu hali, solcular ve radikal solcular arasında da yaygınlaşmıştır. Toplumsal perspektiflerin aranması ve onlarla meşguliyet radikal sol politikada hemen hemen hiç bir rol oynamamaktadır. Hatta bunlar çoğu zaman hippy yaklaşımlar olarak ciddiye alınmamaktadırlar. Peki biz kendimiz hiç bir perspektife sahip olmazsak, devrimci bir politikayı yürütmeyi, insanları kendilerini örgütlemek, korumak ve mücadele etmek noktasında harekete geçirmeyi nasıl başaracağız?

Tarihi-maddi koşulların yanında bir takım ideolojik yönelimler de radikal sol çevrelerdeki perspektif yoksunluğunun nedenleri arasında bulunmaktadır. Bir yanda, sol hareketlerin, sosyalist modellerin ve fikirlerin 80'lerden bu yana yaşadıkları ve

²⁵ Bu durum belirli bir gelişim sürecinin sonucudur: Kapitalin dünya çapında devam eden gelişmesinin yeni dönemi bütün toplumsal alanların market ve kazanç odaklı bir mantık tarafından ele geçirilmesine yol açmıştır. Bunun sonucu olarak bizler yaşamın her alanında rekabet baskısı, performans ve optimizasyon zorlaması altında bulunmaktayız. Hem sürekli daha ileri taşınan bireyselleşme hem de örgütlenmenin ve ortaklaşmacılığın bağımsız biçimlerinin çözülmesi nedeniyle insanlar gündelik sorunları ve kapitalin saldırıları ile başa çıkmaya çalışırken kendilerini yalnız, güçsüz ve iktidarsız hissetmektedirler. Ayrıca özelleştirme ve eğitim sisteminin, medyanın, bilimin metalaştırılması, egemen kanaat oluşturma biçimlerine karşı direnişin de hep daha zor hale gelmesine yol açmıştır. Bu, yenilmez olarak görünen ilişkiler içinde hayatta kalmak için insanların çoğunluğu, donanımını mükemmelleştirme ve üretkenlik çabaları ile dengede tutmaya çalışarak kişisel çözüm yollarını tercih etmektedirler.

düzenle çatışmanın sonlanmasına yol açan yenilgisi bir sebep olarak ortaya konabilir. Öte yanda ise, paradoksal bir şekilde (neoliberalizme benzer biçimde) kendisini büyük tahliller, düşünme biçimleri ve genel çözümlerin karşısında anti-ideolojik bir pozisyonda konumlandıran post-yapısalcılık, post-modernizm, post-marxizm gibi yeni teorilerin belirmesi ve hegemonya sağlamaları da bir diğer neden olarak anılabilir. Bütün kavramların yapı bozuma uğramasının sonucu olarak Batı Avrupalı radikal solcuların çoğu sistemin ve devrimci mücadelelerin geneline dair resmi kaybetmişlerdir. Bunun yerine ise yönsüz bir eylemcilik konmuştur. İş bölümüne, uzmanlaşmaya ve profesyonelleşmeye dair kapitalist mantık ilginç bir şekilde radikal sol çevrelerde de içselleştirilmiş ve devralınmıştır. Bunun sonucu sadece ortak mücadele şekillerinin ve örgütlenme zorunluluğunun gayri meşru hale getirilmesi değil, aynı zamanda, toplumsal perspektiflere ve alternatiflere dair ortak arayışın da savsaklanması olmuştur.

Ne İstiyoruz?

Toplumsal alternatiflerin, perspektiflerin ve ütopaların teori ve pratiği ile ilgili bir hesaplaşma bizim politik etkinliğimizde tekrar merkezi bir yer işgal etmelidir. Alternatif bir toplumun detayda nasıl görünmesi gerektiğine dair bir reçete yoktur. Biz daha ziyade her bir yere ve her bir topluma özel bir arayış hareketine ihtiyaç duyulduğundan yola çıkmaktayız. Ancak yine de farklı yerlerde benzer yapılar etki göstermekte ve benzer gelişmeler gözlenmektedir. Bunun sonucu olarak dünya çapındaki değişik hareketler ve mücadeleler arasındaki değiş tokuş, yerel perspektiflerin ve mücadelelerin gelişmesi açısından da önemli bir hal alır. Toplumsal bir perspektifin geliştirilmesine sıfırdan başlamak zorunda değiliz. Toplumun özgürce örgütlenmesi sorunuyla ilgilenen teorilerin yanında geçmiş ve günümüzdeki hareketlerden çıkarılacak pek çok önemli ve yol gösteren referans noktaları da mevcuttur. Bu olayları mesela, hem bu hareketlerin bize örgütlenmenin hangi alternatif biçimlerini sundukları bağlamında hem de devrimci hareketlerin oluşması ve gelişmesinde hangi tehlikelerin ve potansiyellerin bizi beklediği bağlamında sorulacak sorular aracılığı ile tahlil edebiliriz. Bu noktada sadece devrimci süreçlerin kendisinin değil ayrıca, devrimci hareketlerin oluşumuna katkı sunan uzun vadeli etmenlerin de tahlili önemlidir.

Ancak geçmişteki devrimci olayları ve hareketlerin tahlilini ederken ve değerlendirirken, onları yorumlamak ve açıklamak çabası adına tekrar (gereksiz) ideolojik mevzi savaşlarında sıkışma tehlikesi de belirir. Biz, bu tartışmaların bölücü potansiyelini ve bunlardaki gizli tuzakları kendi özel bağlamımızda defalarca yaşadık.

Biz, somut tahliller ve sorulacak sorularla ilgili tartışmalarda benzer şekilde düşünmekte, bunlardan güçlü yanlarımızı çıkarılmaktayız (mesela somut, toplumsal gelişmelerin tahlili ve toplumun örgütlenmesini esas olarak nasıl tasavvur ettiğimiz veya hangi somut, politik yöntemleri ve adımları doğru ve önemli bulduğumuza dair tartışmalar noktasında), ancak buna karşın geçmişte olan olayların yorumlanması üzerine yapılan tartışmalarda ise farklı ideolojik (marksist-leninist, marksist, anarşist, liberter komünist) ve coğrafi (kapitalist merkezler, çevre ülkeleri) geçmişimiz, bölünmüş bir unsur olarak durmadan karşımıza çıkmaktaydı. Sorun olansa genellikle, bizde kişisel olarak farklı çağrışımlara sebep olan ya da birbirimizden farklı tanımladığımız belirli kavramlardı. Uzun süren tartışmalardan sonra çoğunlukla, ilke olarak aynı mesele hakkında konuştuğumuz ancak bunun için farklı kelimeleri ve kavramları kullandığımız ortaya çıkmaktaydı. Bu tartışmalar epey bir enerjiye mal olmuşlarsa da aynı zamanda bunlardan bir çok şey de öğrenmiştik. Bunlar, somut hakkında konuşmanın ve

varsayılan en ufak bir uyuşmazlıkta hemen dogmatik saldırıya ya da savunma pozisyonuna geçmemenin, aksine karşıdakinin pozisyonunu anlamının önemini bize göstermişlerdi. Şu ana kadar söylediklerimiz, bütün temel ideolojik farklılıklara gözlerimizin kapatılması gerektiği anlamında anlaşılmalıdır, söylemek istenen daha ziyade tartışmaları başlatmakla ve kendi pozisyonumuza da gerekli bir mesafeden bakabilmekle ilgilidir. Biz, bir çok parçaya bölünmüş, temsilcilerinin yer yer şaşkıncu bir bağnazlıkla kendi pozisyonlarında kalarak bütün yönelimleri tek nefeste şeytanlaştıran radikal sol hareketler için de bu deneyimlerin önemli olduğunu düşünüyoruz. Teori ve pratiği kimin belirleyeceğinde ortaya çıkan tekelcilik anlayışını aşağıdaki tezlerde ele alacağız.

Bu noktada bize önemli görünen ikinci bir yön ise, halihazırda 7. savımızda daha yakından ele aldığımız, yaşamın devrimci tarzda şekillendirilmesi sorunudur. Tek tek ideolojik doğrultuların temsilcileri arasında yapılan şiddetli soyut teorik mevzi savaşlarını ve buna karşın somut politik pratikte ya da hayatı biçimlendirmenin bireysel tarzında ortaya çıkan özgürleşme karşıtı aynı davranış biçimlerini sık sık deneyimlemekteyiz. Bizim için önemli olan, savunulan teorinin kişinin kendi davranışlarında ve politik pratiğinde nasıl hayat bulduğudur ve bu, somut olarak dile gelen şeyin hayata geçirilmesi noktasında da inandırıcılık ölçüsüdür.

9. Sav: Teoriye ilişkin tavır ve devrimci teori geleneği

Teori ile ilişkilene sorununda radikal solcular içinde değişik eğilimleri gözlemlemekteyiz: Bir yanda pratik eksenli, eylem odaklı gruplar ve tek tek bireyler bulunmaktadır. Bunlar, (özellikle geçmişin sosyalist deneyimlerindeki) teorik dogmatizme tepki olarak ya da genel bir apolitikleşmenin tezahürü olarak veyahut da teori karşıtı postmodern “teorilerin” yaygın söylemlerinin etkisinin sonucunda belirli bir teori düşmanlığı göstermektedirler. Öte tarafta ise bir çok teori grubu ve solcu akademisyen teori fetişizmi yapmaktadırlar. Bu insanların teorik tartışmaları ve yayımları, politik pratiğin bir parçası olmaktan ziyade sık sık kendi kendilerine referans mahiyetindedirler. Böylece teorik çalışma, hareketin dibe vurduğu zamanlarda konforlu bir sığınak olur ve soyutluklar içinde ucuz bir radikalliğin yaşanmasına izin verir. Ve üçüncü olaraksa böylesi zamanlarda (yine) güçlü bir şekilde, insanların, tarih sanki durmuşçasına tek tek teori geleneklerini olduğu gibi üstlendiklerini ve bunları savunduklarını ve kendilerini bütünüyle onlara adadıklarını ve bazen dogmatik bazen de nostaljik bir şekilde bu tek tek teori geleneklerine göre yönlerini belirlediklerini gözlemlemekteyiz. - tarih sanki, kopmuş ve gelişigüzel tekrar birbirine yapıştırılan ve öyle kolayca dönmeye devam eden bir film bandıymış gibi – Aynı zamanda tarihsel ve maddi bir zorunluluk olmaksızın tarihi tekrar ettiren tek tek grupların ve yönelimlerin temsilcileri arasında yapılan mevzi savaşları da (ve maalesef çamur savaşları da) hep daha fazla görülmektedir. İnsanlar en baştan itibaren kendi bilgi çerçevelerini bir tek “okulla” sınırlandırarak şu ana kadar toplanan deneyimlerin zenginliğinden bilgi ve analiz damıtma ve böylece teoriyi sürekli yenileme ve zenginleştirme şansını kaçırmaktadırlar.

Ne İstiyoruz?

Egemenlik ilişkilerini eleştirel irdeleyen teorilerin incelenmesi bizim açımızdan, pratiğimiz üzerine düşünmek, başat ilişkileri tahlil etmek ve toplumu değiştirmenin teorilerini çıkarmak noktasında esaslı bir zorunluluktur. Devrimci teori, o ana kadar miras olarak devralınan teorilerin sentezi üzerinden belirli tarihsel koşullar altında devrimci mücadeleden kesintisiz bir şekilde gelişir ve aynı zamanda mücadeleyi

geliştirir. Bu, bizim herhangi kapalı bir devrimci teoriyi ve pratikleri 'üstlenmeyeceğimiz' anlamındadır. Olması gereken şey, daha çok Zapatist motto olan "sorarak ilerliyoruz"da („caminamos preguntando“) söylendiği gibi bu teorileri sürekli bir şekilde geliştirmektir.

Bu, bizim için en başta, devrimci inisiyatiflere, teorik ve pratik önderliğe dair bütün tekbenci iddiaları kırmak ve tarihte verilmiş mevzi savaşlarını körü körüne birebir tekrarlamamak anlamına gelmektedir.

Bunun yerine yapılması gereken şey, teorileri hem bugünün zorunlulukları ve ihtiyaçları bağlamında, hem de bugünün bilgi imkanları ışığında yeniden okumaktır. Geçmişte yapılan tartışmaları sık sık hareketlerin içindeki güç kavgaları belirlemiştir. Bundan dolayı bugün için önemli olan, metodolojik bir düşünme tarzının, empirik bilgilerin, mantıklı çıkarımların ve maddi tahlillerin, retorik, propaganda amaçlı ve metafizik ifadelerden ayrıştırılmasıdır.

Bugün herhangi bir teori geleneğinin, teorinin ve pratiğin belirlenmesinde monopol olma iddiasını öne süremeyeceği şeklindeki cümlemizle demek istediğimiz şey, karşıt ve kısmen birbiri ile de çelişen ifadeler barındıran teori parçalarının rastgele, basit bir şekilde yanyana dizilmesi de değildir. Tersine, ihtiyaç duyulan şey, bugüne değin ortaya konmuş deneyimlerin ve teorilerin yardımıyla yeni ve içinde tutarlı bir teorik yapının geliştirilmesidir. Bu noktada, 'hangi kriterler aracılığı ile bizim için hangi teorinin faydalı olduğunu saptayabiliriz' sorusu ortaya çıkmaktadır. İlkesel olarak, her şeyin kendisinden türediği sisteme (kapitalizme) karşı radikal bir mücadelenin inşası bağlamında baskı mekanizmalarının oluşma sebeplerine, onların yeniden üretimine, açıkça ifade edilmelerine ve ayrıca sistemin çelişkilerine, mazlumların bugünkü potansiyellerine daha fazla ışık tutan bütün teoriler anlamlıdır. Yani teoriler bize pratiğimiz için ipuçları verebilmeli ve bizi mücadelemizde güçlendirmelidirler. Bu tartışmalara, bize bu teori cangılında referans olacak başka sorular da eklemek mümkündür: Bahis konusu teoriler ve deneyimler, aşağıdan doğru kendi kendini örgütlemiş ve özgür bir toplum hedefimiz için anlamlı mıdır? Hangi bilgiler ve modeller bu topluma denk düşmektedir? Tek tek bahse konu olan teori ne ölçüde insanların öz-belirlenim yetilerini güçlendirmekte ve meselelere bu perspektiften bakmaktadır? Mücadelemiz için teoride ihtiyaç duyduğumuz şey nedir?

Bize göre devrimci bir teori, değişim içinde kavranılan ve sayısız baskı biçimine karşı yürütülen radikal mücadelenin tarihsel zorunlulukları üzerinden sürekli bir şekilde geliştirilmeye devam edilen bir teoridir. Bu bağlamda, bizim için teorinin dogmatik hiç bir yorumu devrimci olamaz.

10. Sav: Egemenlik Karşısı ve kolektif bir Eğitim için Alanlar

Bütün toplumlarda bilginin üretimi ve yayılması, egemen çıkarların hayata geçirilmesinin önemli bir parçası olmuştur. FA toplumu gibi toplumlarda bilgi üretimi ve aktarımı yoğun bir biçimde devletin ve kapitalist çıkarların yönlendirmesinde şekillendirilmektedir. Buna uygun olarak devletin eğitim sisteminin fonksiyonlarından birisi de hakim normları, düşünme biçimlerini ve ideolojileri aktarıp, yaymaktır. Kapitalist ekonominin temel prensipleri öğrencilere, erken yaşlarda aktarılmaktadırlar ve okul bölümlerinin terkihi esas olarak iş pazarının ihtiyaçlarına göre şekil almaktadır.²⁶ Bilim de hep daha fazla bağımsızlığını kaybetmekte ve hep daha fazla güç

²⁶ Bu esnada sık sık, grup çalışması gibi kolektif öğrenme teknikleri de artan bir şekilde kullanılmaktadır. Ortaklaşmacılık kendi başına bu noktada özgürleşmeci bir eğitim için ölçü değildir.

aparatinin bir parçası olarak işlev görmektedir. Ekonomik çıkarlar bilimsel araştırmanın doğrultusunu hep daha kuvvetli bir şekilde belirlemekte ve sisteme eleştirel olan bilimin hareket alanı her geçen gün azalmaktadır.²⁷ Bundan başka ana akım medya, toplum içindeki ve topluma dair egemen fikirlerin ve düşünme biçimlerinin korunması ve yaygınlaşması noktasında merkezi rollerden birini oynamaktadır. Bu medyanın temsilcileri, politika ve ekonomi alanındaki kurumlarla yakın bir ortak çalışma yürütmekte ya da kişisel olarak bu kurumların içinde bulunmaktadır.

Ayrıca, günümüz kapitalist toplumunda, bireyselleşme, uzmanlaşma ve karmaşık iş bölümü çerçevesinde, bilginin üretiminin ve yayılmasının sayısız alt alana bölünmesi şeklinde bir eğilim de mevcuttur. Bunun sonucu olarak toplum, mesela (sosyal bilimler öğretiminin ve araştırılmasının merkezi alanları olarak) farklı farklı akademik kurumlarda sadece, tek tek ve birbirinden ayrı olarak tasavvur edilen araştırma sahalarında araştırılmakta ve ortaya konmaktadır. Bu koşullar altında, sistemin bütünselliğine, baskı mekanizmalarının birarada nasıl işlediklerine ve toplumun çalışma prensiplerine dair bilgiyi edinmek, tek tek sosyal bilim alanlarını toplumsal etki etmenlerini bir araya getirmek de zordur.²⁸ Benzer bir şekilde, alt-alan mücadelelerinde bilgi aktarımının da parçalara ayrıldığını görmekteyiz. Bu alt-alan mücadelelerinde, ilgili deneyimler ve perspektifler sık sık sadece parça bilgi olarak tahlil edilip yayılmaktadır.

Bize göre, radikal solcu çevrelerde -örgütsüzlüğün, bölünmenin sonucu olarak- yapısal ve düzenli bir eğitimin gerçekleştiği hemen hemen hiç bir yerde yoktur. Politik olaylar hakkında bilgi veren bir çok etkinlik ve düzenli aralıklarla özel, teorik konseptlere ya da metotları içeren seminerler ve atölye çalışmaları varsa da bunlar stratejik olarak kullanılmamaktadırlar. Teori ile ilişkilene çoğunlukla kişisel bazda veyahut küçük gruplar içinde olmaktadır. Bu esnada sık sık, -yukarıda ifade edildiği gibi- ya (çoğunlukla teoriyi kendi pratikleri ile bağlantıya sokmaksızın) yüksek bir düzeyde, sadece teori ile ilgilenen teori grupları ya da öte tarafta, esas olarak pratik içinde olan, eleştirel teori ile ilişkilenmeyi daha ziyade tali bir mesele olarak gören eylem grupları ortaya çıkmaktadır. Eğer bu eylem grupları teori ile ilgilenmeye başarlarsa bu da sık sık sadece kendi alt-alan mücadelelerinin teorisi ve bilgisine yönelik olmaktadır. Bundan dolayı radikal solcuların eğitimle ilgili iddiaları, anti-kapitalist bir mücadele için her hangi bir genel çerçeve sunamamaktadırlar. Bunlara ek olarak, eğitimle ilgili iddiaların izole bir halde olmaları nedeniyle deneyimlerden edinilen bilginin nesiller arasında aktarımı da sınırlı bir düzeyde olmaktadır.

Egemenlik ilişkilerini eleştirel irdeleyen teori üretimi hala büyük oranda üniversitelerde gerçekleşmektedir. Oralarda eleştirel teorik yaklaşımlar okunmakta ve geliştirilmeye devam edilmektedir. Ancak bu sık sık onlarla ilgili pratikten uzakta olmaktadır. Üniversitelerde yapılan araştırma bunun yanında her şeyden önce iş kadrosunun korunması, makale yayımlama baskısı, kariyer yapma ve sırf teori için teori üretimi gibi kişisel motivasyonlarla olmaktadır.

Ne İstiyoruz?

Egemenliği sorgulayan, alternatif bir eğitim sürecinin inşasını kapitalist sisteme karşı mücadelenin merkezi bir bileşeni olarak görmekteyiz. Bu eğitim süreci bizce iki düzleme sahiptir: Bir yandan eğitim meselesi, devrimci bir örgütün değişmez bir

²⁷ Araştırmanın özel kurumların finansmanına ya da DFG'ye göre yön alması, üniversitelerin kazanç odaklı olmaları, ekonomik organizasyonlar ve firmalarla ortak çalışmalar vs...

²⁸ Bu özellikle, her bir tekin, bilgisini ilk olarak, gerçekliğin yalnızca bir kesiti hakkındaki deneyimlerinden oluşturduğu olgusu gözönüne alındığı zaman...

parçası olmalı ve öte yandan radikal sol, uzun vadede akademik yapılar anlamında alternatif eğitim ve araştırma alanlarının aşağıdan inşası için çaba göstermelidir.

Devrimci bir Örgütün İçinde Eğitimin İşlevi

Egemenlik ilişkilerini eleştirel irdeleyen teorik yaklaşımlarla ilişkilendirme ve toplumun tahlili, radikal solcuların devrimci örgütünün içinde merkezi bir yer kaplamalıdır. Bu ilişkilendirmenin doğrultusunu da anti-kapitalist mücadelenin stratejisine dair bir arayış belirlemelidir. Devrimci pratiğe ihriyaç olan politik stratejileri, yöntemleri geliştirmek ve kaydetmek için toplumun köklü bir şekilde tarihsel, yapısal ve psiko-sosyal²⁹ tahlili ve temel toplumsal teorilerle ve direniş pratikleri ile muhasebe gerekmektedir. Bu gereklidir çünkü, sermayenin yeni örgüt biçimleri kaçınılmaz olarak yeni sonuçlar doğurmakta o da, kendine özgü mücadele araçları gerektirmektedir.³⁰ Ayrıca, toplumsal mitlerle, yanlış “gerçeklerle” bir hesaplaşma da ortaya konmalı ve onları nasıl ayırdedebildiğimize, ortaya serebileceğimize ve etkisizleştirebileceğimize dair olanaklar da aranmalıdır.

Bu kesintisiz eğitim sürecinde başka soruların yanında şu sorular da ortak bir şekilde tartışılmalı ve incelenmelidir: Toplum, tarihsel olarak nasıl gelişmiştir? Hangi güçler ve karşı-güçler onu şekillendirmiştir? Kitleleri devrimci politika yürütmekten alıkoyan engeller nelerdir? Bu tarz bir sürecin potansiyelleri nelerdir ve özneleri kimlerdir? [Geçmişte] Hangi direniş hareketleri olmuştu ve onlardan neler öğrenebiliriz? Alternatif bir toplum nasıl görünebilir, başka hareketlerden öğreneceğimiz şeyler nelerdir?

Biz yalnızca yukarıda anılan sorulara değil, güncel toplumsal sorulara, yani insanları neyin harekete geçirdiğine dair sorulara da cevaplar bulmalıyız. Bu sorulara hazır veya önceden verilmiş cevaplar yoktur, aksine biz bu soruları, araştırmayı ve eğitimi de kapsayan kesintisiz ve ortak bir sürecin vazifesi olarak görmekteyiz. Bu eğitim sürecinin somutta nasıl örgütleneceğini şimdiden söyleyemeyiz. Yapılması gereken şey daha ziyade, örgütlenme süreci boyunca böylesi bir entegrasyonun nasıl görünebileceğini tartışmak için zaman ayırmaktır.

Öz örgütlenmeye dayalı egemenlik ilişkilerini sorgulayan eğitim sisteminin inşası

Öte yandan, tabandan örgütlenmiş öz yapıya sahip bir eğitim sisteminin inşasını uzun vadede çok önemli bulmaktayız. Bunun için henüz somut bir fikrimiz yoktur ancak mevcut varolan ve tanımadığımız, ancak seve seve tanımak isteyeceğimiz tek tek birçok inisiyatifin bulunduğundan yola çıkmaktayız.

Bize inşa noktasında bazı temel hususlar önemli görünmektedir: Egemenlik ilişkilerini eleştirel irdeleyen araştırmanın, teorik çalışmanın ve eğitimin mümkün olacağı ve yayımların, tartışma sonuçlarının arşivlenebileceği yerler, sürekli ve sabit yerler olmalıdırlar. Ayrıca, farklı bilgi alanlarını bir araya getirme ve toplumsal gerçekliğin genel bir resmini çıkarma iddiası olmalıdır.

Buna ek olarak, böylesi eğitim kurumları açık ve mümkün mertebe herkesin ulaşabileceği bir yapıda olmalıdırlar ve sadece entelektüel bir dinleyici kitlesine hitap

²⁹ Politik ve ekonomik yapıların gelişimine dair tahlillere kıyasla, kapitalist gelişme bağlamında bir toplumun içindeki psiko-sosyal faktörlerin ve onların gelişiminin tahlili çoğunlukla göz ardı edilmektedir.

³⁰ Solcular da toplumun problemlerini taşımaktadırlar: mesela güvencesizlik. Buna rağmen çalışma ve iş koşulları 35 seneden beri radikal solcuların büyük kısmı tarafından göz ardı edilmektedir.

etmemelidirler. Bunun için, toplumsal gelişmeye dair temel teorilere ve eleştirel tahlillere giriş mahiyetinde düzenli olarak gerçekleşen etkinliklere ihtiyaç vardır. Ayrıca, öğrenmek isteyen, farklı farklı bilgi düzeylerine sahip insanlara yönelik destek de önemlidir. Gündelik pratiğin yanında mücadele pratiğine dair soruların da ortak bir şekilde tartışılacağı, değiş tokuşa ve ortak münazaralara olanak sunan düzenli bir alan da olmalıdır. Burada teori ve pratik uygun biçimde biraraya getirilebilir, devrimci bir mücadele için stratejiler geliştirilebilir.

11. Sav: İhtiyaç duyulan şey, şu ana kadarki alışkanlıklarımızdan bilinçli bir kopuştur.

Filozoflar dünyayı değişik yorumladılar, önemli olan onu değiştirmektir

Radikal sol politikaya dair bu savlarımızda dile getirilen eleştiriler yeni değildir. Bu eleştiriler, 80'li yılların ortalarından beridir çeşitli gruplar tarafından sürekli tartışılmış ve eleştiriler kısmen yayınlanmıştır. (Eksik bir liste yapmamız gerekirse mesela l.u.p.u.s-grubunun 86/87 dökümanları, 92'nin Fels dökümanları, 90'lı yıllarda otonomların örgütlenme tartışmaları, 2010'lu yıllardaki Militan Reflection'ın ve başka tartışmaların dökümanları vs...) Pek çok tartışma etkinliğinin ve toplantısının gösterdiği gibi bu eleştirilerde (en azından bir kısmında) söz konusu edilen şey, yalnızca tali bir mesele de değildir, aksine bir çok çevre tarafından paylaşılan, kendi grup politikalarına dair bir huzursuzluk ve memnuniyetsizlik halidir (mesela Militant Reflection 2010, ve yine 2010 yılındaki "Otonom Politika Perspektifleri" kitabının tanıtım turlarında yapılan tartışmalar). Eğer yıllardan beridir bu şekil, esaslı eleştiriler sürekli bir şekilde ifade ediliyor ve radikal solcular da bu eleştirileri doğru buluyorlarsa o zaman ortaya çıkan soru şudur: Neden bu tarz tartışmalara rağmen pratikte hiç bir ciddi değişim olmamaktadır?

Biz son savlarımızda çeşitli noktalarda, bizim fikrimize göre radikal solcuların pratiğinin gerçek bir değişiminin önündeki etmenlerin ne olduğunu önceden belirttik. Bununla birlikte bu 11 savın oluşumunda, tartışma ve pratik arasındaki çelişkiyi tekrar özel olarak vurgulamak ve şimdiye kadar ifade edilenlere [aşağıda] ek olarak bir başka nedeni de detaylı olarak ifade etmek bizim için önemliydi.

Yukarıda daha önceden ortaya konan nedenler şunlardır: 1- Varlıklarını hala sürdüren ve radikal sol politikanın esasta bir alt-kültür olarak yeniden üretimine katkı sunan toplumsal ve psiko-sosyal etmenler (6. sav). 2- Örgütlenme düşmanlığı ve örgütlenme gerekliliğine dair kavrayıştaki eksiklik, ki bu, pratiğin dönüştürülmesinin küçük gruplarda ya da kişilerde takılıp kalmasına ve örgütlenme çabalarının örgütlenmek istenen grupların ve kişilerin sayısının azlığından dolayı başarısız olmasına katkı sunar. (2. sav). 3- Radikal sol çevrelerde hakim olan ve esas olarak ayırım noktalarını vurgulayıp ortak dönüşümü zorlaştıran grupçuluk ve kimlik politikası (6. ve 9. savlar). 4- Mücadelenin günümüz toplumundaki başkalaşmış koşullarına ve geresinimlerine uyum sağlayamamış politik yaklaşımların alışkanlık olması... (4. sav)

Henüz ifade etmediğimiz bize göre önemli bir başka sebep daha vardır: Eleştirinin hayata geçirilmesi, bugüne kadarki politik pratiğin "alışlagelmiş işini" tamamlayan, ona paralel giden, deyim yerindeyse ona ek bir proje gibi kavranmasıdır. Böylece, alt-alan ve kendini müdafa mücadelelerinde alışılmış haliyle devam ettirilen radikal sol pratiğin gereksinimleri karşısında, pratiğin değiştirilmesine dair zorunluluk hızla geri plana kayar.

Ne İstiyoruz?

Alt-alan mücadeleleri ve kendini müdafâ çabaları tarafından belirlenen ve alt-kültürün biçimlendirdiği bir çevreden, toplum değiştirme potansiyeli taşıyan özgürleşmeci bir harekete dönüşmek, bizim bugüne kadarki pratiğimize basit bir ek olarak gerçekleşmeyecektir. Biz, beraberce tartışılan eleştiri[ler]den hedefler belirlemeli ve kendi pratiğimizi bu hedeflere uyup uymadıkları noktasında kontrol etmeli ve gerekli durumda pratiği tutarlı olarak yeniden şekillendirmeliyiz. Bu, yeni ve başka ağırlık noktalarının ortaya konmasını gerektirir. Bu noktalar için şu ana kadar sahip olduğumuz alışkanlıklarımızı - rahatsız edici ve hatta bazı yerlerde ilk başta korkunç görünse de- kırmaya hazır olmalıyız. Çünkü alt-alanlar için veya kendini savunmak amacıyla çaba göstermenin gereksizliği gibi bir şey de kesinlikle söz konusu değildir. Biz, devamlı surette keskinleşen ilişkiler karşısında sürekli bir biçimde alışılmış davranış biçimlerine ve eylemciliğe düşmemenin ne kadar zor olduğunu kendimiz de deneyimlemekteyiz. Bunun bir sebebi de uzun vadeli yapıların inşasının, doğrudan görünür başarılarının olmamasıdır.

Radikal sol politikayı temelli bir biçimde yeniden şekillendirmek her bir bireyin bireysel düzeyde değişime hazır olmasını da gerektirir. Çünkü devrimci politika, sahip olunan kişiliğin değişimini de içermektedir ve çünkü öncelikler koymanın bir anlamı da konforlu çevrenin ve alışılmış sosyal yapıların terkedilmesi olabilir.

Ayrıca örgütlenme ve gerçek değişim, belli ölçülerde bir adanmışlık ve disiplin anlamına da gelir. Örgütlenmeden, öncelikler koymaktan ve adanmışlıktan bahsedince, profesyonel devrimcilerden oluşan bir takımın inşasından bahsetmiyoruz. Böyle bir projeye tek tek her bireyin ne kadar zaman ayıracağı ve hangi kapasitede bunu yapacağı çok ciddi bir biçimde farklı farklı toplumsal ve varoluşsal taleplere ve somut yaşam durumuna bağlıdır.

Epilog

Naif değiliz ve FA toplumunun halihazırdaki durumunu inkar etmiyoruz. Devrimci kitle hareketlerinin ortaya çıkmasının sadece bizim kendi politika yapma biçimimize bağlı olduğunu düşünmüyoruz. Bir yanda potansiyeller mevcuttur ancak diğer yanda, radikal solcuların somut mücadele biçimleri bu potansiyellere denk düşmemektedirler. Böylece birçok potansiyel el değmemiş bir halde kalmakta veyahut yeterli derecede ciddiye alınmamaktadır.

Bu 11 sav içinde ortaya konan eleştiri ve öneriler bize başarının garantisini sunmayacaklardır, ancak bunlar, gerçek bir özgürleştirici toplumsal değişimi kendisiyle getirecek bir polikanın ön-koşullarını yaratabilirler. Aksi durumda ise biz neyse o olarak kalacağız: (en iyi ihtimalle) Kapitalist ve parlamenter sistemin yarattığı haksızlıkların ilerici düzelticileri olarak.